

ΕΤΟΣ Ο-
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡΙΘ. 249

1929

ROUGE CAMELEON

«Ως γνωστόν η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ ΑΠΑΙΤΕΙ, όπω...
«Άθε κυρία μακιγιάρει το πρόσωπο της, χωρίς να είναι εντόνως κα-
ταφανές το διαψέμο. ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΛΛΑ...
ΦΥΣΙΚΑ. Πρώ μηνών ΟΔΕΣ Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΕΣ έλυσαν την άπαιτησιν αυ-
τή της μόδας!

ΑΝΕΚΑΛΥΨΑΝ Ένα θαυμάσιο κοκκίνο κρα-
τόν των χειλέων το όποιον
αλλάζει άπυκνώσεις και σκουραίνει αναλογως του χρωματος εκάστου
προσώπου, ες τέτοπον ώστε να ενχρμονίζεται τελείως με κάθε πρό-
σωπον κι ε να κάνη τα χείλη θελούδινα και κορόλλιννα, ΜΕ ΕΜΦΑΝΙ-
ΣΙΝ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑΣ.

Το νέον αυτό θρυμπτουργόν κι ε βλαβές κραγιόν, εϊ.ε το μοναδικό,
πλέον εις όλην την Ευρώπην.

CAMELEON

Το Κραγιόν που δίνει τον περὶ ΜΟΝΤΕΡΝΟ χρωματισμό των χειλέων
το όποιον δεν εξελίσφεται παρὰ μόνο, διὰ πλυσίματος.

Το Caméléon της εταιρίας ΚΕΜ-Ο-LITE των Παρισίων εύρίσκεται εις
όλα τα καλά κομμωτήρια κα μυροπωλεία

Γε. Αντιπρόσωπος: ΑΡΤΕΜΙΣ ΠΟΛΙΤΟΥ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ Κιρνεάδου 8α (Κολωνικι) ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Μά είδες πόσο ά-
γαπημένα ζούν ό Μανωλάκης και
ή Νίτσα;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ναι μά ξεύρεις τό
γιατί; Γιατί ή Νίτσα εινε πολύ δ-
ξυπνη γυναίκα και δεν ζητά κάθε
λίγο και καινούργια φορέματα, άλ-
λά βάφει μόνη της τα παλιά της
με τας θαυμασίας Γερμανικας Βα-
φας ύφασμάτων «Arti» και τα κά-
νει καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: "Α! γι' αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άμ' τό-
τε τρέξε, πάρε μου κ' έμένα 2 πα-
ντάκια βαφής «Arti» μπουά ντε
ρόζ." Έχω δη τα παλόν των έμπο-
ρικων και τα Φαρμακεία της γειτο-
νιάς μας.

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

Τ. επί πενταετίαν Ιατρός της
Μαιευτικής και Γυναικολογικής.
Κλινικής του Πανεπιστημίου
ειδικώς εν Παρισίοις σπουδάσας.
Δέχεται 3-6 μ.μ. εν τη κλινική
του. 4 Όδός Ασκλή ιου 4.

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Πατησίων 5

Έκρημζει όλα τα συστήματα της φωτο-
φικής τέχνης. Βραβεία Παρισίων-Ρώμης

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

ΚΥΡΙΑΙ και ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Έντός 3 μηνών μανθάνετε ένα επάγγελμα και εξασφαλίζετε
το μέλλον σας.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΚΑΠΕΛΛΩΝ-ΑΝΘΕΩΝ

κ.τ.λ. με ΔΙΠΛΩΜΑ άγνωρισμένον της
ΑΝΩΤ. ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Παράρτημα εν Αθήναις όδός Αχαρνών 48α

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ

ΟΙΚΟΣ Κ. Τ. ΣΟΠΑΝΕΛΛΗ

ΠΗΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33

Ίδρυσεν ιδιαίτερον τμήμα
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Διδασκαλία παρὰ του ίδιου. Η τελεία εκμάθησις εις 40 μαθή-
ματα. Άμοιβή 3.000 δρ. Εις την αίτησιν απεστέλλονται λε-
πτομερείς οδηγίαι.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Δίδονται υπό του καλλιτέχνου
ΕΡΡΙΚΟΥ ΔΕΚΟΥ

Γράψατε: Ραγκαβή 2 Ν.Φάληρον

Δ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ, ΕΡΜΟΥ 24α
Φθηνά - Κάλτασι - Καλαί

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ όλοι το «Ημερο-
λόγιον του Μπουκέτου».

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ
ΤΟΥΤΟ ΘΡΗΣΠΙΚΟΝ
ΔΕΡΜΑ ΣΤΟΙΧΙΟΝ
ΕΧΕΤΕ ΦΡΑΙΟ ΧΡΟΝΟΝ

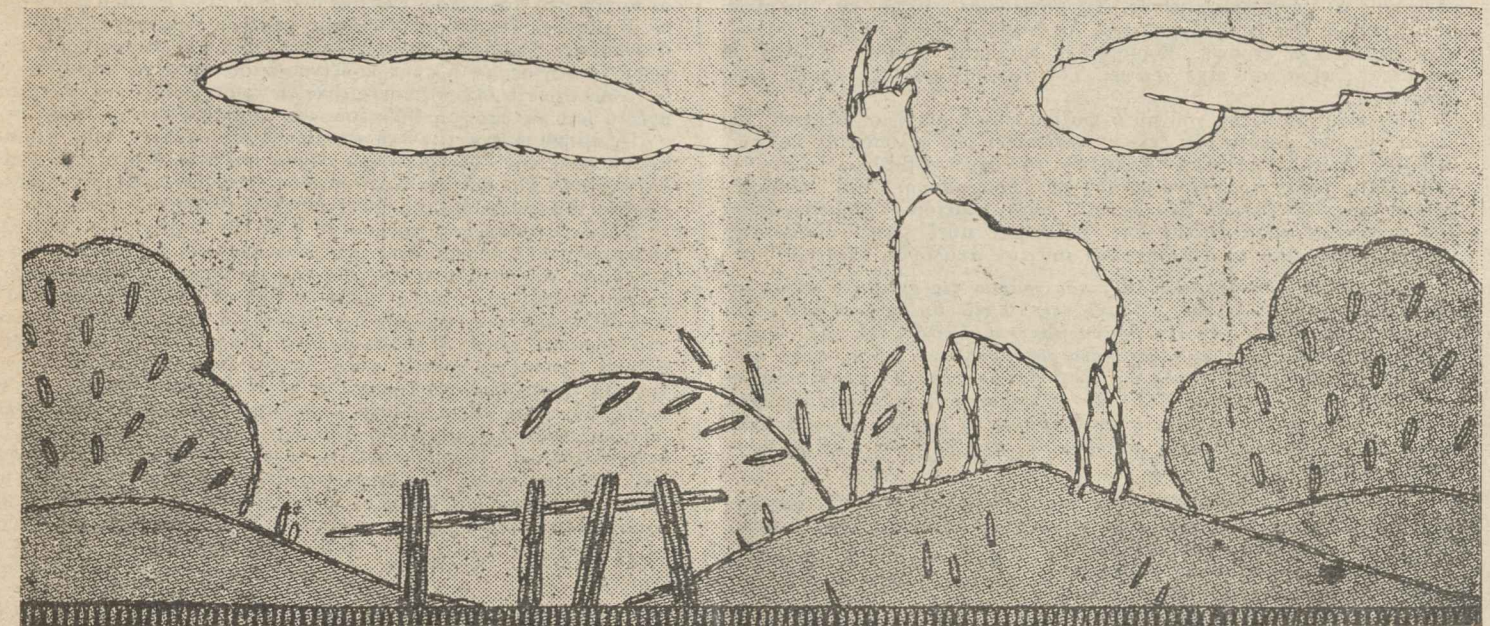
Όλα τα άβραβή συστατικά
ντυμένα εν τη σκευή
ΡΩΔΑΙΝΗ χρησιμοποιούν
δέ μια και εις τους ιστούς
μα θρησκευτικά στοιχεία, δια-
τελεσματοί της έπιδόσεως
χιλιάδες νεανίδων και νεανί-
κτρσαν δέμα λελον, άπαι-
διαφανές, παρυσό ροδίνες
μασιαν άποφύσιν. Δουλο-
από σήμερον και θα περσι-
ρανα δι επανόρθεσι ή
της νεότητος σας. Άπορ-
στικον της έξαιτίας άπο
και της έσαι νεότητος
πλείστων ώριών κυριών,
διακρινονται διά την χαλιν
γοητείαν των. ΠΟΛΕΙΤΑΙ
τα Φαρμακεία και τα Κατα-
Καλλυντικών Προϊόντων

ΑΔΙΑΤΟΝ

Αυτόματοι αρθροί ηγαν-
κας, Ιπρόθεσις, άφαιρέσις,
πλεονασμός και διαίρεσις
κ.π.ον, χωρίς γώνων και
μηχανής. Μ2 ρ. 750, Μ3
365. Φωμ. 30 315. Π.
στού Πάλλης, Έμιο 8. Ν.
Σταδί. 7. Καράϊτλα Στ.
Γεν. Άντιπο. ΡΕΣ, Καρ-

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Το σκοτεινό εκείνο φθινοπωριάτικο βράδυ, ό νέρος τραπεζίτης
έκοβε νευρικός βόλτες μέσ' στο γραφείο του. Θυμόταν ότι πρό δεκα-
πέντε χρόνων είχε δώσει μια έσπερίδα στί μέγαρό του, στην οποία
παρευρίσκοντο και πολλοί διανοούμενοι και κατά τό διάστημα της
όποιας έγιναν πολλές ενδιαφέρουσες συζητήσεις. Ίδιαίτερος μίλησαν
για την ποιητή του θανάτου, και οι περισσότεροι καλεσμένοι κηρύ-
χθηκαν εναντίον της. Την εύρισκαν μεσαιωνική, άνταρσιακή,
αηθήκη και, κατά τη γνώμη τους, θα έπρεπε να είχε αντικαταστα-
θή με τά Ισόβια δεσμά.

Κύριοι, τους ειπε τότε ό τραπεζίτης, δεν είμαι της γνώμης
σας. Άν και δεν έχω δοκιμάσει καμιά από τις δυό αυτές ποινές,
έντούτεις βρίσκω την ποιητή του θανάτου πιο ήθικη και πιο ανθρώ-
πινη άπό τά Ισόβια δεσμά... Άπό τους δυό δημιού, ποιός εινε ό
πιο άθροπινός; Εκείνος που σάς άφαιρεί τη ζωή σας μέσα σε λίγα
δευτερόλεπτα ή εκείνος που σάς σκοτώνει συνεχώς; Ο' όλη σας τη
ζωή;

Και ή δυό ποινές, παρατήρησε τότε κάποιος προσκαλεσμένος,
είν' εξ ίσου ανήθικες, γιατί καταλήγουν στο ίδιο αποτέλεσμα: στην
έκμηδνιση του ανθρώπου.

Μεταξύ των καλεσμένων, βρισκόταν κ' ένας
φοιτητής της νομικής, είκοσιπέντε χρόνων πε-
ρίπου, του όποιου ζήτησαν τη γνώμη. Τότε έ-
κείνος ειπε:

Η ποιητή του θανάτου εινε ή ίδια ά-
πάνθρωπη ποιητή με τά Ισόβια δεσμά, μά αν
μ' άφηναν να διαλέξω μια από τις δυό, άσφα-
λώς θα διάλεγα τη δεύτερη. Καλύτερα εινε
καλείς να ζή όπωσδήποτε παρὰ να μη ζή κα-
θόλου.

Μιά ζωηρή συζήτησις άρχισε τότε. Ο' τρα-
πεζίτης, που ήταν ακόμη νέος και νευρικός, άνάψε έξαφνα τόσο ά-
πάνω στην κουβέντα ώστε χτύπησε δυνατά τό τραπέζι με τη γρο-
θιά του και φώναξε άπειθυνόμενος προς τό φοιτητή:

Κάνετε λάθος! Στοιχηματίζω δύο εκατομμύρια ότι δεν θα
περνούσατε ούτε πέντε χρόνια μέσα σε μια φυλακή...

Άν μιλάτε σοβαρά, άπάντησε ό φοιτητής, δέχομαι τό στοίχη-
μα όχι μόνο για πέντε χρόνια, αλλά για δεκαπέντε.

Δεκαπέντε! Σύμφωνη! φώναξε ό τραπεζίτης. Κύριοι, στοιχη-
ματίζω δύο εκατομμύρια.

Σύμφωνη! ειπε κι' ό φοιτητής. Στοιχηματίζετε δύο εκατομ-
μύρια κ' εγώ την ελευθερία μου!

Και έτσι, έβαλαν τό ήλιό και άνόητο
εκείνο στοίχημα... Ο' τραπεζίτης, ό οποίος
ούτε ό ίδιος ήξερε τον αριθμό των εκατομ-
μυρίων που ήταν ενδοχασμένος μ' αυτό.

Κατά τη διάρκεια του σουπέ, έλεγε λίγο
ειρωνικά στο φοιτητή:

Σκαφθήτε το, νέ μου, όσο εινε καιρός
ακόμα... Δύο εκατομμύρια εινε για μένα τί-
ποτε, έσείς όμως κινδυνεύετε να καταστρέ-
ψετε τέσσερα πέντε από τά καλύτερα χρόνια
της ζωής σας... Λέω τέσσερα πέντε, γιατί δεν
θ' άνδέξετε άσφαλως περισσότερο-καιρό φυ-
λακισμένος και θα ζητήσετε μόνος σας την
ελευθερία σας... Μην ξεχνάτε ακόμη, δυστυ-

χισμένο, πως ή έκούσια φυλάκισις εινε πολύ πιο όδυνηρή από την
αναγκαστική. Η ιδέα ότι θα έχετε τό δικαίωμα σε όποια στιγμή
θέλετε ν' άνακτήσετε την ελευθερία σας, θα σας δηλητηριάξη τη ζωή.
Λυπούμαι για σας.

Τό φθινοπωρινό όμως εκείνο δειλινό, καθώς ό τραπεζίτης πη-
γαίνονερχόταν μέσ' στο γραφείο του και τά θυμόταν όλ' αυτά, έλεγε
μέσα του: «Γιατί έβαλα αυτό τό στοίχημα; Σε τι χρησιμεύσε τό
ότι ό άνθρωπος αυτός έχασε δεκαπέντε χρόνια της ζωής του και τό
ότι εγώ πρέπει να θυσιάσω σε λίγο δύο εκατομμύρια; Μπορεί τάχα
αυτό ν' άποδείξη ότι ή ποιητή του θανάτου εινε χειρότερη από τά
Ισόβια δεσμά; Όχι, άσφαλως όχι!... Τό στοίχημα αυτό όφειλετο
σε μια γελοία ιδιοτροπία δική μου και στην πλεονεξία του άνιπα-
λου μου...»

Ο' τραπεζίτης θυμήθηκε έπειτα τί είχε συμβή, ύστερ' από εκείνη
την έσπερίδα. Είχε αποφασιστή όπω: ό φοιτητής φυλακιστή υπό την
πιο άσκληρή έπιτήρηση σ' ένα από τά περίτετρα του κήπου του
τραπεζίτου. Είχε αποφασιστή ακόμα να μην έχη ό φοιτητής τό δι-
καίωμα στο διάστημα των δεκαπέντε χρόνων της φυλάκισις του,
να προσπεράσει τό κατάφυτο του περιπτέρου, να
βλέψη τους άλλους ανθρώπους, ν' άκούη τη φω-
νή τους και να άφαινη έπιστολές ή έφημερίδες.
Τού έπιτρέπονταν να έχη στη φυλακή του, ένα
πιάνο, να διαβάξη βιβλία, να γράφη, να πίνη ό-
σο θέλει και να καπνίξη. Μπορούσε, σύμφωνα με
τους όρους της συμφωνίας, να έπικοινωνη με
τον έξω κόσμο από ένα παραθύρακι καρωμένο
έπίτηδες. Κάθε πράγμα του όποιου θα είχε άνά-
γκη-βιβλία, χαρτί, κρασιά κ.τ.λ.-μπορούσε να
τά λαβαίνη σε όποιαδήποτε ποσότητα ήθελε δω-
ρεάν, άλλα μόνο από τό παραθύρακι εκείνο. Η

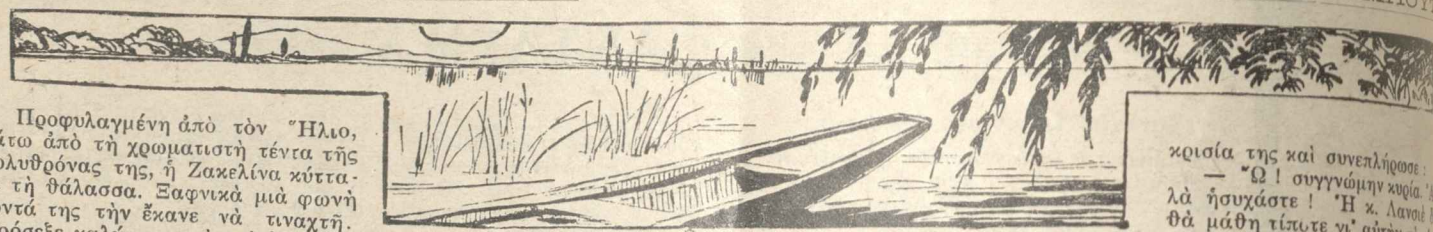
συμφωνία προέβλεπε με κάθε λεπτομέρεια όπω: ή φυλάκισις εινε
αυστηρή. Υποτίθοντο τό φοιτητή να μείνη φυλακισμένος δεκαπέντε
άκριβως χρόνια, από τό μεσημέρι δηλαδή της 14 Νοεμβρίου 1870
ως τό μεσημέρι της 14 Νοεμβρίου 1885. Η πάραμικρή άπόπειρα
του φυλακισμένου να παραβιάση τη συμφωνία, έστω και δύο λεπτά
πρό του τέλους, άπώλλασε τον τραπεζίτη της υποχρέώσεως να πλη-
ρώση τα δύο εκατομμύρια.

Τον πρώτο χρόνο της φυλάκισις του, ό νέος φοιτητής, αν έκρινε
καλώς από τά σύντομα μπλιέτα του, άπέφερε πολύ από μοναξιά
και πλήξη. Νύχτα και μερα, τον άκούγαν μέσ' στο περίτερό του να
παίζη πιάνο. Λοιπόν να δεχθή κρασί και καπνό. Τό κρασί, έ-
γραψε, έρεθίζει τις έπιθυμίες και ή έπιθυμία
εινε οι χειρότεροι εχθροί ενός φυλακισμένου.
Πότε πράγματι δεν εινε πιο πληκτικό από
τό να πίνης καλό κρασί όταν είσαι μόνος. Ο' κα-
πνός έβρωιζε τον άέρα του δωματίου του.
Τον πρώτο χρόνο ό φυλακισμένος έζητούσε
κατά προτίμησιν ελαφρά βιβλία, πολύλοκα
ερωτικά μυθιστορήματα, αστυνομικά ή φαν-
ταστικά διηγήματα και κομωδίες.

Και τό δεύτερο χρόνο, ό φοιτητής έξακο-
λουόυσε να παίζη πιάνο. Τώρα όμως δεν
έζητούσε πια παρὰ βιβλία κλασσικών συγ-
γραφέων. Τον πέμπτο χρόνο ό φοιτητής που
έξακολουούσε να παίζη πιάνο, ζήτησε για

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Προφυλαγμένη από τον 'Ηλιο, κάτω από τη χρωματιστή τέτα της πολυθρόνας της, η Ζακελίνα κύτταζε τη θάλασσα. Σαφηνά μιά φωνή κοντά της την έκανε να τινάξει. Πρόσεξε καλύτερα και μιά ελαφριά κοκκινάδα σκέπασε το πρόσωπό της. Δεν γελούσε. 'Η φωνή που άκουσε ήταν του πρώην άντρα της, του κ. Φίλιππου Λανσιέ.

Τού άντρα της... Κι' όμως ήταν χωρισμένοι κ' είχαν να ιδωθούν πέντε χρόνια. Και τώρα πώς συνέβη αυτό το άπρόοπτο; 'Ασφαλώς θα πήγε κι' αυτός να παραθερίσει, έντελως τυχαίως, στο ίδιο μέρος. 'Η Ζακελίνα έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά γρηγορότερα, δεν μπορούσε να συγκρατήσει την ταραχή της. 'Αμέσως όμως συγκρατήθηκε και χοιρογέλασε ειρωνικά.

Ο κ. Λανσιέ μιλούσε εκείνη την ώρα με μιά γυναίκα, τη δική του ασφαλώς, αυτή την Βέρθα Φρεντιβάλ, με την οποία τον είχε σκάσει και για την όμορφιά της οποίας μιλούσε όλος ο κόσμος.

'Η Ζακελίνα χωρίς να την έχει δει ποτέ την γυναίκα αυτή, την φανταζότανε σαν μιά γόρσο.

Έσκυψε σιγά-σιγά και κατάφερε να δει το ζευγάρι, κρύβοντας το πρόσωπό της με το μπράτσο της. 'Ετσι μπορούσε να βλέπει με την ησυχία της, χωρίς να φοβάται μη την αναγνωρίσουν.

Ο Φίλιππος είχε γυρισμένες τις πλάτες και παρουσίαζε τον χοντρό του σβέρκο. Τά μαλλιά του είχαν γίνει γκριζα πιά. Φυλλομετρούσε ένα εικονογραφημένο περιοδικό, το οποίο άφηνε κατόπιν να πέση κάτω. Χαμομιμήθηκε δυο-τρεις φορές, τέλειωσε τα μπράτσα του, έμπλεξε τα δάκτυλά του πίσω απ' το λαιμό του και παραπονεμένη πως έκανε φοβερή ζέστη.

'Η Ζακελίνα τα ήξερε αυτά τα προίμια και γνώριζε τι εσήμαιναν γιατί τα είχε υποφέρει άλλοτε, τον καιρό που ήταν δυνατά έρωτευμένη με τον άντρα της. Ο κ. Λανσιέ στενοχωριότανε. Ο κ. Λανσιέ ήθελε να πάει να παίξει στο Καζίνο.

Αυτή η θάλασσα είνε άλυτο όνειρο, είπε επί τέλους στη φίλη του. Είσαυ τυχερή, Βέρθα, που σου δόρεσε τόσο πολύ. Για κύτταζε εκείνη τη χοντρή με το κουτσούμι του μπάγιου που προσπαθεί να παρατήρησι τη νεράιδα, άποικονομικό θέαμα...

Πήγαινε, σ' ελευθερώνω, του απάντησε η φίλη του χαμογελώντας. Σου δίνω άδεια ως που να πέση ο ήλιος. Θά έρθης να με πάρης από δω' εγώ δεν θα φύγω καθόλου από την άμμουδιά...

Ο Φίλιππος σηκώθηκε, τη φίλησε στο μέτωπο και ξεκίνησε.

'Αφού προημιόσ τα χαριά από τη γυναίκα σου πήγαινε, μη χαμογελάς. Σου φώναξε περασμένα μεσάνυχτα από το Καζίνο και να τώρα που θέλεις να ξαναπάς.

Τό φλογερό μάτι της Ζακελίνας παρακολούθησε με προσοχή όλη αυτή τη σκηνή. Συγκίνησε σκεπτότανε:

— Νά τον κύβλας τη βορέθηκε, ενώ εκείνη τον αγαπάει ακόμη όρεκτά.

Μιά άπεριόρατη χαρα την πλημύρισε.

'Υπάρχει λοιπόν δικαιοσύνη σ' αυτόν τον κόσμο, σκεπτότανε.

'Η μισητή αντίπαλός της ήταν κοντά της, μ' ένα πρόσωπο έντελως διαφορετικό από ότι το φανταζότανε, λιγότερο πρόστυχο απ' ότι θα μπορούσε να υποθέσει, γεμάτο από μιά γλίσια, η οποία σ' αλήθεια θα την συγκινοίσε αν άντικε σ' οποιαδήποτε άλλη.

Βέρθα Φρεντιβάλ! μουρούρισε η Ζακελίνα κλείνοντας τα μάτια.

Με κάθε τρόπο έπρεπε να της πιάσει κουβέντα. Και τό έκανε.

— 'Αν δεν γελιέμαι, ο κύριος που έφυγε από δλίγου από κοντά σας, είνε ο κ. Λανσιέ; τη ρώτησε άξαφνα.

'Η Βέρθα γύρισε προς τη φωνή που άκουσε, λίγο σαστισμένη.

— Μάλιστα καλή μου, ψιθύρισε. Τόν γνωρίζετε;

— Τόν είχα γνωρίσει άλλοτε... Συναντιόμαστε κάποτε σε διάφορες κοσμικές συγκεντρώσεις με την χαριτωμένη γυναίκα του... Και δεν μου χρειάστηκε παρά αυτή η δεύτερη συνάντηση για να τον αναγνωρίσω τελείως.

'Η Βέρθα την κύτταζε με κάποια άνησυχία.

'Η Ζακελίνα συνέχισε:

— Μάλιστα χθές το βράδυ στην πλατεία με το φεγγάρι, νόμισα πως άκουσα τη φωνή του.

'Η γλωμάδα της Βέρθας έγινε ακόμη μεγαλύτερη.

— Χθές το βράδυ, στην πλαζ; έκανε έλαβε σαν ήχο.

— Μάλιστα, τώρα, καταβαίνω, συνέχισε η Ζακελίνα χαμογελώντας, είσατε μαζί. Σας μιλούσε για τα άστρα με λυρισμό. Μά είνε τόσο χαριτωμένο πράγμα οι έρωτευμένοι.

'Εξαφνα προσποιήθηκε ότι τώρα μόλις εκάταλαβε την άδια-

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ

'Η Ζακελίνα έκανε πως εξέπληξη.

— Πώς; να σάς ζητήσω τότε συγγνώμη κυρία μου. Πρέπει να έχετε ότι κάθουμαι σ' επαρχία, μακριά απ' το Παρίσι, έτοιμα κάμποσα χρόνια, και δεν γνωρίζω τα διάφορα σκανδαλάκια, γκαρδιαζύγια κ.λπ. της πρωτεύουσας. Και να δите μέχρι ποίου σημείου ξεχνιέται το σφάλμα μου. Μόλις πρό δλίγου είδα στην πλατεία κ. Λανσιέ, την πρώτη κ. Λανσιέ.

'Η Βέρθα δεν μπόρεσε να κρατήσει την έκπληξή της και άνα δυνατά:

— Τι; 'Η Ζακελίνα είν' εδώ;

— Αυτή τη φορά είμαι βεβαία Κουβεντιάσαμε μαζί άνα ώρα και δεν μου ανέφερε τίποτα για το διαζύγιό της. Ο κ. Λανσιέ έξ' άλλου θα την συνήνησε.

Τά όμορφα μαύρα μάτια της Βέρθας συσπαστήκανε, κατασφύριζε το πρόσωπό της κιτρινίσει.

Ο ήλιος έδωε τώρα βράφοντας τον ουρανό με όρατα χρώματα, μιά η Βέρθα δεν πρόσχε πια τίποτα, τίποτα άλλο από τη φανταστική άγωνία που την βασάνιζε.

— Δηλητηρίασα την ευτυχία της, σκεπτότανε η Ζακελίνα, η οποία χαϊρότανε για την εκδίκησή της, σαν να πιπιλίζει ένα άπαιστο γλυκίσμα. Της είχε βάσει την άμφιβολία μέσα στον έρωτά της, άτην όποια δεν θα γιαιερνόντανε ποτέ.

— Θά φύγω άπόψε μάλιστα, σκεπτότανε η Ζακελίνα από το ξενοδοχείο, θ' αλλάξω κι' έσοχή κ' έτσι δεν θα μάθουν ποτέ πια είμαι...

'Η Βέρθα γύρισε τώρα προς την Ζακελίνα χαμογελώντας, αλλά στο πρόσωπό της διαβάζότανε η πιο φριχτή άγωνία.

— 'Ακουσα να λένε, ελπε με σπινθηρική φωνή, ότι η κυρία... (έδισταξε)... άη πρώτη κυρία Λανσιέ γέρονσε πολύ.

'Η Ζακελίνα πειράχτηκε και της άπαιτησε με μιά φλόγα άπερηγνείας να πια:

— 'Όσο γι' αυτό όχι. Στην άρχή έσως... 'Η λύπη καταβάλλει τόσο τη γυναίκα...

— 'Αλλά για την ώρα είνε μιά χαρα, χει αναλάβει, ξαναίνωσκε και είνε πιο άποικονομική από πριν. 'Η λησμονιά, έξέρετε, δεν άργεί πολύ να έρθη, η έσως και καμιά καινοτόμος έρευνα, πούος έξέρε... 'Αλλά παρασε η ώρα... Σας άφήνω, κυρία, κυρία Λανσιέ... Και... να με συγχωρέτε αν χωρίσω να τό θέλω σάς ελπίση...

— 'Επειτα πια να κάμα και λάθος. 'Όσο να μην έλα καλά... Μπορεί και να μην ήταν χτες ο κ. Λανσιέ στην πλαζ... Πού να δη κανείς σ' σκοτάδι. 'Ησαν έτοι σφιχαγκαλισμένοι.

Σηκώθηκε έπειτα, χαϊρέθηκε κ' έφυγε γρήγορα-γρήγορα, άνα καρδιά της δεύτερης γυναίκας του άντρός της...

'Η Βέρθα είχε άπομείνει βαθειά συγκινημένη. Δάκρυα τρέχαν απ' τα μάτια της, δάκρυα άφθονα, δάκρυα ζήλειας, δάκρυα απίστευσης...

ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

Δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια της...

κρίσις της και συνεληφισσε.

— 'Ω! συγγνώμη κυρία... λά ήσυχάστε! 'Η κ. Λανσιέ θα μάθη τίποτε γι' αυτήν την ιστορία του συζύγου της.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

— 'Η κ. Λανσιέ, πούος η ίδια θα και η φωνή της άκουσε, πως έσβηνε, αλλά η κ. Λανσιέ μαι έγω. 'Η δεύτερη κ. Λανσιέ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΦΑΛΤΑ'ΤΣ

Ο ΛΥΚΟΣ

'Η περίοδος των επιδρομών των λύκων στα μαντριά. 'Η τριχίς του λύκου ως φυλαχτό. Τό λυκοπανηγύρι. Τά λυκοπανηγύρια. 'Η περιφορά των λύκων στα χωριά. Ποιόν φοβάται περισσότερο ο λύκος. 'Ο τσοπάνος και το μαντρόσκυλο. Παροιμίες και παραδόσεις. Λαογραφικά περιεργα κλπ. κλπ.

Στά 'Ελληνικά χωριά και στα μαντριά, έπεσαν πάλι την εποχή αυτή οι λύκοι. Είνε ο καιρός τους. 'Η εποχή δηλαδή που τρέφνε, γιατί αν πιστέψουμε τους τσοπάνους μας, οι λύκοι μόνο τον χειμώνα τραφνε.

— 'Αλλά τι κάνουν τό καλοκαίρι;

— Παιδί μου, μούλεγε ο γέρο Σαρακατσάνος Λόλιος Νασούλης — με τον όποιο είχαμε πιάσει όμυλία τελευταία στην 'Ελασσόνα για την ζωή των λύκων — τό καλοκαίρι ζουν με καθαρό άέρα και με λίγο χορτάρι. Τόν χειμώνα όμως, όταν άρχισουν τα χιόνια, άρχίζει και η έσοχή του λύκου. Τότε τρώει πρόβατα, κατσίκια, μούλάρια, άλογα, βόδια. Δεν άφίνει τίποτα.

'Η ίδια ότι ο λύκος δεν τρέφεται τό καλοκαίρι, με κρέας είνε πολύ διαδύδο ένη μεταξύ των νομάδων ποιμένων μας, και άπορώ πως όσοι από τούς 'Ελληνες συγγραφείς έγραψαν για την ζωή των λύκων, δεν έπρόσεξαν την λεπτομέρειαν αυτήν. Οι νομάδες ποιμένες μας πιστεύουν ακόμη για τούς μονόλκους — τούς άρσενικούς λύκους που πηγαίνουν πάντοτε μόνοι — ότι όσες φορές είνε σπριμένο τό χοντρό άντερό των, τσών χρονών είνε. Κάθε χρόνο δηλαδή τό άντερό τους πέγει και από μιά βόλτα!...

Και πόσα άλλα πράγματα δεν πιστεύει ο 'Ελληνας λαός για τόν λύκο; 'Η τριχίς του είνε ένα από τα άσφαλέστερα φυλαχτά για τό μάλι και για τόν φόβο. Κι' όταν πάνε οι κυνηγοί στο χωριό κανένα τομάρι λύκου που τόν χτύπησαν με τό δόλο ή τόν έπιασαν με τό δόξανο, θά τρέξουν ή γυναίκες με ψαλλίδα και θά κόψουν τριχίς από την ούχη του. Τις τριχίς αυτές θά τις βάλουν σε χαϊμαλιά και θά τις περάσουν στο λαιμό των μικρών. Είνε άποτελεσματικότατο προφυλακτικό για τό μάλι και διώχνει τό φόβο από τα μικρά παιδιά. Δεν είνε όμως μόνον ή τριχίς του λύκου που χρησιμεύουν για χαϊμαλιά στα χωριά μας. Τό ίδιο γίνεται και με τις τριχίς της άρκουδας και με τα μαλλιά των σκοτομένων ληπτών. 'Η τριχίς της άρκουδας κρατούν, ότως πιστεύουν, τό παιδί γερό «σαν άρκουδά» και ή τριχίς από τα μαλλιά του ληστής κάνουν τό παιδί, που τις κρατάει άπάνω του, άφοβο σαν ληστή. Σ' άλλα χωριά φυλάνε τα μαλλιά του ληστή και τα βάζουν στο νερό. Τό νερό αυτό λέγεται «φριζόνε» και διδάται στα παιδιά και στις γυναίκες όταν πάθουν από τρόμο. 'Εχουμε όμως και τις τριχίς του άδρου. Κι' αυτές είνε ένα κι' ένα για τό μάλι. Προφυλάνε όμους από τό κακό μάλι, όχι τούς ανθρώπους, αλλά τα ζώα μας.

— 'Εθελεις να μη πιάνη τό άλογό σου ή τό μούλάρι σου ή τό βόδι σου, τό κακό μάλι; Πάρε μιά ψιλή λουρίδα από τη ράχη του άδρου με τις μακρές τριχίς και πέραστρί στο κούτελό του ζώου. 'Αν δεν έλκxε άδρου, βάλε ένα δόντι από άγοριοπούρου στο κούτελό, αν λείπει και τό δόντι, πέρασέ του στο λαιμό μιά γαλάζια χάντρα. Κι' αν λείπουν όλα αυτά, μη έξαγής να τού βάλεις κάπου κανένα φελί σκόρδο.

Αλλά είνε ή δημόσιος συνταγή για να προφυλάνε τα ζώα μας από τό μάλι. 'Από πού όμους άρχισουμε και πού κινδυνεύουμε να τελειώσουμε; 'Ελέγαμε για τόν λύκο... 'Εκτός λοιπόν από τις τριχίς τον πολυτιμώτατο είνε και τό δέρμα του λύκου, αν και σήμερα δεν πωλείται εύκολα. Τό καλύτερο λυκοδέρμα — σταχτί με μαύρη πλατιά γρομμή στη ράχη — δεν έχει περισσότερο από διακόσιες δραχμές, αλλά ή αξία του δέρματος του λύκου δεν βρίσκεται στην πώλησή του αλλά στην περιφορά του. 'Όταν σκοτωθή κανένας λύκος που έκανε μεγάλες ζημιές στην περιοχή του, οι τσοπάνηδες που τόν σκότωσαν κ' οι κυνηγοί, τόν γδέρνουν με προσοχή χωρίς να σκίσουν τό δέρμα σ' ό μέρος της κοιλιάς, και γεμίζουν άμέσως τό δέρμα με χόρτα. 'Ο λύκος φαίνεται έτσι σχεδόν σαν ζωντανός. Κι' άρχίζει ά- περιφορά του από χωριό σε χωριό κ' από μαν

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΚΡΕΒΕΛΙΕ

Ένας γιγαντώσιμος Προβηγκιανός πειρατής, που κυριάρχησε στο Αιγαίο επί 14 χρόνια. Ο φόβος και ο τρόμος της Μεσογείου. Το ένευρο της ηγεμονίας του Μωριά και η βοήθεια της Μάνης. Υπό τον ποτικό μαντύα κρύβεται ο φοβερότερος κακοποιός των θαλασσών. Η καταστροφή της Άνδρου και της Σάμου. Το οικότρο τέλος του Κρεβελιέ. Η ανατίναξη της ναυαρχίδος. Το πτώμα του πειρατού...

Έχουν μείνει αλησμόνητες ή συμφορές και τα δεινά των Κυκλάδων, τα οποία υπέστησαν κατά το διάστημα του Τουρκικού ζυγού, όχι από το βάρος του κατακτητή, ο οποίος στα νησιά αυτά όπως και σε άλλα είχε παραχωρήσει αρκετά προνόμια αυτοδιοικήσεως, αλλά από μία άλλη φοβερή μάλιστα: Την πειρατεία. Θαλασσινοί τυχοδιώκτες και κακοποιοί από το 'Αλγέρι, από το Τούνεζι, την Τριπολιτίδα, άλλοι από τη Γένοβα, τη Βενετία, την Άγγλία και τη Γαλλία έδιναν στα δυστυχισμένα αυτά νησιά τα έγκληματικά «ραντεβού» τους. Το άσπιο μάλιστα είναι ότι οι Εβρώπαοι αυτοί τυχοδιώκτες περιεβαλλόντο τον μανδύα του ιπποτικού και με το πρόσχημα της προστασίας δίδαν «καταδυναστευμένους» εκουσίωςαν κάθε εμπορικό πλοίο και λεηλατούσαν κάθε λιμάνι της Μεσογείου.

Ένας από τους περίφημους αυτούς «Κουράδους-Ιππότες» ήταν και ο Ούγος δέ Κρεβελιέ από την Προβηγκία της Γαλλίας, ο οποίος μολονότι επέδραμε, όπως έλεγε, για να προστατεύσει τους Χριστιανούς που στέναζαν υπό τους Τούρκους, δεν έδυσκολεύθηκε να ξεαστρέψει χιλιάδες Χριστιανούς με την... πολιτικώτατη δικαιολογία ότι ήταν ύπηκοι του Σουλτάνου και ότι έτσι... λιγότερο του Τουρκικού Κράτους! Ο φοβερός αυτός θαλασσόλυκος, ήταν ατρόμητος και ικανότατος άνθρωπος, με γιγάντιο σώμα και δύναμη υπερφυσική. Χωρίς να δοκιμάζει την παραμικρότερη μνίκη κοίραση κατόρθωνε να σηκώνει ένα μεγάλο κανόνι και να το υψώνει πάνω από το κεφάλι του.

Ο Ούγος δέ Κρεβελιέ άρχισε το έργο του από τα παράλια της Ασίας και της Αφρικής. Μέσα σε ελάχιστους μήνες είχε κατακτήσει ο φόβος και ο τρόμος στα μέρη εκείνα. Η επιχειρήσεις του πήγαν θαυμάσια και με το χρόνο αυτό επέγγελε, κατόρθωσε, μετά λίγα χρόνια, να συγκροτήσει ένα στόλο από δώδεκα γαλέρες και να ανοίξει πειρά στο Αιγαίο για να συνεχίσει την... προστατευτική δράση του κατά των δυστυχισμένων Ελλήνων νησιωτών.

Έξαφνα του ήρθε η ιδέα να γίνει κίριος της Πελοποννήσου και για να επιτύχει το σκοπό του αυτό, συνεννοήθηκε με τον τότε άρχηγό της Μάνης το Λιμπεράκη. Ο Λιμπεράκης του υποσχέθηκε ότι μπορούσε να συγκροτήσει στρατό, τελείως εξοπλισμένο, από πέντε έως έξι χιλιάδες Μανιάτες, τους πιο γενναίους και αποφασιστικούς. Ο τρομερός Προβηγκιανός πειρατής άρχισε να βλέπει πλέον πραγματοποιημένο το όνειρό του, το οποίο πρίν, μόνο με τα φτερά της φαντασίας του τολμούσε να εγγίσει. Χωρίς να χάνει λοιπόν καιρό, μπήκε με τον πειρατικό του στόλο στο λιμάνι της Μάνης, το οποίο τον προστατεύονταν από το ισχυρό Τουρκικό φρούριο του. Ατόπητος και αποφασιστικός ο Ούγος δέ Κρεβελιέ αποβιβάσθηκε στην ξηρά, με τους πεντακόσιους άνδρες του και 40 κανόνια και άρχισε την πολιτορχία του άτορρητου κάστρου. Την άλλη μέρα έφτασε και ο αρχηγός της Μάνης Λιμπεράκης για να ενισχύσει τον ύπαιθυλο κυρίαρχο της Πελοποννήσου. Αντί όμως των πέντε χιλιάδων Μανιατών που είχε υποσχεθεί, τον ακολουθούσαν μονάχα οχτακόσιοι και απ' αυτούς οι περισσότεροι όπλισμένοι με σκουριασμένες παλιοχαντζάρες και ρόπαλα. Ύστερα από μερικές εφόδους κατά του κάστρου, το οποίο οι Τούρκοι υπερασπίζονταν με γενναϊότητα, ο Κρεβελιέ αφού έχασε και αρκετούς από τους πειρατές του, περιβιάσθη πάλιν, με δυνάμεις πολέμου από τους πειρατές, στις γαλέρες του και ανοίχτηκε στο Αιγαίο, προτιμώντας από την ηγεμονία της Πελοποννήσου, την πειρατεία, που του εξασφάλιζε θετικότερα κέρδη.

Κατά τις 12 Μαρτίου του 1676 περιπλέοντας ο Προβηγκιανός αυτός πειρατής τις ακτές της Μυτιλήνης, έλαβε μία αιφνιδιαστική εφόδο κατά της παραλίας πόλεως Πέτρας. Υπό την προστασία δέ των κανονίων του που σκεπτόσαν παντού τον θάνατο, πήδησε με 'αρκετούς από τους πειρατές του στην ξηρά και μέσα σε τρεις ώρες—σώστες άνεμοστρόβιλος, καταγίδα, τυφώνας—έφαγε την Τουρκική φρουρά, την οποία βρήκε να κοιμάται, άρπασε ότι μπόρεσε από τους θησαυρούς Τούρκων και Χριστιανών και ξαναπήδησε στα πλοία του, σέρνοντας εκτός από άλλα λάφυρα και πεντακόσιους Τούρκους αιχμαλώτους.

Η φήμη του για τα θρυλικά του κατορθώματα σκορπίστηκε στο Αιγαίο, σε όλη τη λεκάνη της Μεσογείου και έπληττο τον βερβή άπανου από τις παραγμένες θάλασσες και τα άκραγία, που καλώντας παντού τον τρόμο. 'Επί δεκατέσσερα χρόνια ο Κρεβελιέ ήταν ο κυρίαρχος των περισσότερων νησιών του Αιγαίου. Αρκετούς στόλους από είκοσι ταχύτατα και τέλεια εξοπλισμένα πλοία, με αρωμάτα από τους πιο αποφασιστικούς πειρατές και τυχοδιώκτες άσπράττει φόρους ύποτελείας από όλες τις Κυκλάδες. Ένα από τα πιο σιγά αυτά, η Άνδρος, δεν ήθελε να υποταχθεί στον Ούγο δέ Κρεβελιέ, μα πλήρως πολύ άριστα την υπερηφάνειά της αυτή. Ο Πάπας πειρατής συνηθισμένος να βλέπει τους πάντες να τον υποτάσσονται, προθύμα, δέ μπόρεσε να συγκροτήσει τη θρασύτητα της Άνδρου. 'Επέδραμε λοιπόν και αφού κατέλαβε αιφνιδιαστικά το φρούρο του νησιού το Μάη του 1676, και το κύριον, άρχισε να σκορπίζει πανδοκλείο και την έρημωση σε όλη την πόλη. Τρομαγμένοι οι διαμένοντες κάτοικοι έξητταν καταφύγια έξω, μακριά στις εσχατίες, σκαρπώντας 'αδύα κατάσταση στα βουνά και στις ερημίες. Για πολλά χρόνια κατότι διακρινόνταν στο νησί τα χνάρια του περσιστικού Κρεβελιέ, οι οποίες κυριολεκτικά δεν άφηκε λίθον επί λίθου!... Άρρηκτος από τα πλοισιώτατα λάφυρα των Τούρκων, έναντιον των οποίων κυρίως έστράφη στην αρχή ο Κρεβελιέ, έλειλάτρεσε καίτοι και απογύνωσε και όλο το Χριστιανικό πληθυσμό του νησιού.

Οι πρόχαιροι των διαφόρων νησιών του Αιγαίου άπελπιστον από την Τουρκία που ήταν άπικανή να τους προστατεύσει, να 'αποκτήσουν λίγη ήσυχια π νησιά τους, αναγκάστηκαν πτέλος να συμφιλισθόν με τον τρομερό πειρατή, καταβάλλοντες έννομιαι και τη σχετική φορολογία, άνευ της οποίας δεν ήταν δυνατό να εξασφαλίσουν την ύψηλή του φιλή!...

Μετά την Άνδρο ήρθε και η σειρά της Σάμου. Ο Κρεβελιέ, μεθυσμένος από τις νίκες του και φύση άνησυχίας και τυφώνας, όπως ήταν, δεν άποταύονταν ποτέ στις νωπές άκρες του. Ζητούσε πάντα και νέα πταία και από παντός—νέο... έπίσης αλησμόνητη. Με φρίκη και οι Σάμιοι θυμόντουσαν το πέρασμα του Κρεβελιέ, οι οποίοι σε σκόρπια στο νησί τους τον έδιωχναν, έρημωση και τη συμφορά!

Τα νησιά του Αιγαίου, έλεγε συχνά ο άλλοκοτος αυτός γαντας, έινε βασίλειο δικό μου! Κανένας άλλος δεν έχει άπανου σ'αυτά δικαιώμα. Μόνον έγω, ο Ιππότης Ούγος δέ Κρεβελιέ!... Αλλοίμονο σ'εκείνον που θα τολμήσει να διανοηθεί ότι μπορεί να φέρει και στο ελάχιστο τα κυρίαρχα μου δικαιώματα!...

Οι τολμηρότεροι από τους πειρατές που είχε υπό τας διαταγές του ο Κρεβελιέ ήταν οι Κακοβουνιώτες της Μάνης. Έινε έφημοι άν οι θρυλικοί Άλγερινόι πειραταί σκόρπισαν στα νησιά τον τρομό που είχαν σκορπίσει οι Κακοβουνιώτες. Άρχει για να το καταλάβετε αυτό η έξης ναυτική παροιμία της Άνδρου, η οποία ίσως σώζεται έως τώρα:

Από τον κάβο Ματαπά
Σαράντα μίλια μακριά,
Κι από τον κάβο Γεόσσο,
Ακόμα άλλο τόσο!

Ήταν τρόπον τινά η παροιμία αυτή μία συμβολή προς τους ναυτιλομένους να φεύγουν μακριά, από τα μέρη εκείνα όπου έστηναν ενέδρες οι υπό τις διαταγές του Κρεβελιέ Κακοβουνιώτες της Μάνης, τρυπώνοντες σε διάφορους κολπίσκους και λιμανάκια και έτοιμοι να χυθύν, με όρημ άρπαικτικών όρνέων κατά της λεϊας των. Η Τουρκία με όλη της την άβλια διοίκηση δεν άφηνε στο τέλος άκαταδίωκτο τον Κρεβελιέ. Στόλοι και στόλοι ένηντητοποιήθηκαν εναντίον του, αλλ' ο Προβηγκιανός πειρατής ήταν άούληπτος και άκαταμάχητος. Άλλοτε, όταν καταλάβαινε ότι ο στόλος της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που έπέρχονταν κατά πάντου του, ήταν κατώτερος από τον δικό του, άντιπαράτασσονταν και τον συνέτριβε, κι' άλλοτε πάλι, όταν έβλεπε ότι ήταν ισχυρότερος, γίνονταν άφαντος, γυρεύοντας άσυλο σε διάφορους παραλιακούς

ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΝΤΕ ΒΑΛΕΤΤΑ

Ο πιο βάσκανος άνθρωπος του κόσμου

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Γ'
Δημοσιεύουμε σήμερα και το τρίτο μέρος της παράξενης ιστορίας του πρίγκηπος ντε Βαλέττα:

Ήταν Πέρας άρχιεπισκόπος καιρός και η πριγκίπισσα 'Ελένη, μαζί της δέ και όλόκληρη η οικογένεια του πρίγκηπος, ήταν βυθισμένη σε μεγάλη θλίψη.

Αλλ' η πριγκίπισσα ήταν νέα και δεν μπορούσε φυσικά να κλαίει σε όλη της τη ζωή τον άντρα της. Ένας Ιππότης την έζητησε γυναικα του και η 'Ελένη έδέχθηκε. Ο πρίγκηψ αυτήν την φορά δεν έφερε καμμία αντίρρηση. Ο Ιππότης άνηκε σε μία από τις μεγαλύτερες άριστοκρατικές οικογένειες της Νεαπόλεως, και η πριγκίπισσα είχε μείνει καταγοητευμένη μαζί του.

Και ο γάμος έγινε, αλλά χωρίς καμμία τελετή, χωρίς καμμία μεγαλοπρέπεια. Έτσι είχε θέλσει η πριγκίπισσα, από μία δεισιδαιμονία ίσως, σκεπτομένη ότι η πολιτεία του πρώτου της γάμου δεν της είχε βγει σε καλό.

Αφού τέλειωσε η θρησκευτική τελετή, ο πρίγκηψ θέλησε, όπως και την πρώτη φορά, να εulογήσει το νεαρό ζευγος. 'Αλλ' η κόρη του, έβαλλε τότε από τον τριμό της, έκανε δυο βήματα πίσω και φώναξε: — Για όνομα θεού, όχι, πατέρα! Μπορεί να είμαι δεισιδαίμων, αλλ' ωστόσο, σε παρακαλώ, μη πιάς εulογής!...

Ο πρίγκηψ φαινόταν σαν άνθρωπος που δεν καταλάβαινε τίποτε. 'Αλλ' η 'Ελένη άρπαξε από το μπράτσο τον άνδρα της και πήγε και κλείστηκε μαζί του σε ένα δωμάτιο. Έπί ώρες όλόκληρες καθόταν εκεί κρατώντας στο χέρι της ένα μαγικό κέρατο φειδίλο που είχε προμηθευθεί από μία γοητή τσιγγάνα για φυλαχτό...

Η πριγκίπισσα έδωσε σε λίγο καιρό στον πατέρα της ένα χαριτωμένο έγγονάκι. Ο μικρός πρίγκηψ έγινε το είδωλο όλόκληρης της οικογένειας και ο πατέρας του το άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε για να μην το άποχωρήσει, σκέφθηκε να άρνηθεί μία τιμητική άποστολή που του είχε αναθέσει ο βασιλεύς της Νεαπόλεως.

Έτσι άνω, όλοι στα πόδια του, του έπαν όα δεν ήταν καθόλου καλό να διαταστήσει το βασίλειο, και ο πρίγκηψ έπελάτη στο τέλος να υπακούση στο βασίλειο του. Έπρεπε να πάει από το μέρος του βασιλέως και να συγχαρή το βασίλειο της Γαλλίας για την κατάληψη του Άλγεριού.

Ο πρίγκηψ έφυγε λοιπόν από τη Νεάπολη, έλαβε ένα λαμπρό ταξίδι και έφθασε στο Παρίσι. Έπληγε άμέσως στο ύπαιθυλο των έξωτερικών για να ζητήσει άρχαση από το βασίλειο Κάρολο και έγινε δεκτός με μεγάλη ευμένεια.

Την έπαύση έξεροάγη η επανάσταση του 'Ιουλιού στο Παρίσι, όπως έινε γνωστή στην ιστορία η επανάσταση εκείνη, που άνέτρεψε τους Βουρβόνους και έφερε στο γαλλικό θρόνο τον οίκο της 'Ορλεάνης! Και ο πρίγκηψ, θεωρώντας ότι είχε λήξει η άποστολή του, έκατέλειπε τη Γαλλία γυρίζοντας στη Νεάπολη, αφού η βασίλισσα δού

κρυφώνες, άγνωστους στον Τουρκικό στόλο. Κατά τον 'Οκτώβριο του 1678 ο Κρεβελιέ με τη ναυαρχίδα του κατάφορη από λάφυρα και δυο γαλέρες του στόλου του είχε προσρομισθεί στο λιμάνι της Άστυπάλιας. Έίχε στήσει ενέδρα εναντίον μερικών έμπορικων πλοίων, που γυρζίζαν από την Αλεξάνδρεια για την Πόλη. Την ώρα όμως που κατάστρωναν με τους έπιτελεις του άπάνου στη ναυαρχίδα του, όπλισμένη με 40 κανόνια, το σχέδιο της επιθέσεως, ένας από τους έμπορικους του 'Ιταλός την καταγωγής, όνοματός του 'Αδάμ, ο οποίος μισούσε άγρια τον Κρεβελιέ, γιατί πρό όλίγων ήμερών τον είχε μπασίσει, κατέβηκε μυστηριώδως στην άποθήκη της ναυαρχίδος.

Η άποθήκη αυτή ήταν γεμάτη πυροσφύρες και πυρομαχικά. Ο άξιωματικός έβαλε φυτίλι στη πυροσφύρη και άφου το άναψε πήδησε γοργά σε μία βάρκα και άπομακρύνθηκε. Μετά λίγα λεπτά της ώρας η ναυαρχίδα του Κρεβελιέ τινάονταν στον αέρα μαζί με τα πλοισια λάφυρά της, σαν ένα τεράστιο πυροτέχνημα. Την άλλη μέρα το γιγάντιο σώμα του τρομερού πειρατή Κρεβελιέ, έξεβράζετο άπανθρακωμένο στην άχτή...

ναμή του άνέτρεψε έναν από τους ισχυρότερους βασιλικούς θρόνους της Εύρώπης.

Περνώντας από τη Ρώμη, την πρωτεύουσα του καθολικισμού, ο πρίγκηψ έσκέφθηκε να προσφέρει τα σέβη του στον Πάπα Πίο, ο οποίος τον έδέχθηκε με μεγάλες τιμές, γνωρίζοντας ότι ο πρίγκηψ περνούσε απ' εκεί με ιδιαίτερη άποστολή του βασιλέως της Νεαπόλεως. Μα αλλοίμονο!... Έπειτα από τρεις ήμέρες ο Πάπας ήσαν νεκρός!...

Ο πρίγκηψ έφυγε από τη Ρώμη άμέσως την επόμενη της άκορόσεως που έινε από τον Πάπα και στο δρόμο μονάχα έμαθε το θάνατό του. Τον έκλονε σαν πιστός καθολικός που ήσαν, αλλά καμμία ύποψια δεν έπέδρασε, όπως πάντα, απ' το μυαλό του.

Όταν το άμάξι του έφάνηκε στη γωνία του δρόμου όπου ήταν το μέγαρό του, όλη η οικογένειά του έτρεξε στο μπαλκόνι για να τον χαιρετήσει. Η παραμύνα του μικρού πρίγκηπος έτρεξε κι' αυτή στο μπαλκόνι, κρατώντας το μαρό στην άγκυα.

Ο πρίγκηψ είδε μέσα από το άμάξι του τον άγαπημένο του έγγονό και του έκανε νεύμα με το χέρι του. Και ο μικρός τον άνεγνώρισε έπίσης και από τη χώρα που αισθάνθηκε έκαμε μία τόσο άπότομη κίνηση, ώστε έξερψε από την άγκυα της παραμύνας του και πέφτοντας απ' το πανύψηλο μπαλκόνι, γάτο έκανε το κεφαλάκι του γυλία κομμάτια!...

Οι γονείς του παιδιού ήταν άπαρηγόρητοι. Και ο πρίγκηψ είχε γίνη κι' αυτός σαν τρελλός από τη θλίψη του. Και μ' όλο που θογότερα η κόρη του του έδωσε και άλλα έγγονάκια, ο γηραιός πρίγκηψ δεν μπορούσε να ξεχάσει το χαριτωμένο έκνιο άγγελούδι που είχε βρή έναν τόσο τραγικό θάνατο.

Σ' αυτό το άνομεταξύ τα χρόνια είχαν βαρύνει πάνω στη ράχη του πρίγκηπος ντε Βαλέττα. Ήταν έξηντα χρόνων, όταν η δημοκρατία της Νεαπόλεως, η οποία μόλις τότε είχε ίδρυθεί, για να δείξει την εκτίμησή της στην ιστορική οικογένεια των ντε Βαλέττα, άνεκήρυξε τον πρίγκηπα έτίμιο πρόεδρο της ύγειονομικής επιτροπής της Νεαπόλεως.

Αλλά την έπαύση της άνακηρύξεώς του στη θέση αυτή, μία φοιτητική έπιδημία χολέρας έλάτρεσε στη Νεάπολη, η φοιτητοκρατία απ' όλες τις έπιδημίες που έγνωρίσε ποτέ η 'Ιταλία!...

Αυτό ήταν και το τελευταίο κακό που έπροέβηκε η καταστρεπτική βασίλισσα όψη του πρίγκηπος ντε Βαλέττα. Όταν απέθανε, κανένας Ναπολιτάνος δεν έδέχθηκε να σηκώσει το φέρετρό του, το οποίο έτσι καθ' όλη την έκφορά μεταφερόταν με τη νεκροφόρα.

Αυτή έινε η ιστορία του πιο βάσκανου ανθρώπου που έγνωρίσε ποτέ ο κόσμος. Οι Ναπολιτανοί τη διηγούνται με τρόμο, τα μάτια τους όταν μιλούν για τον πρίγκηπα ντε Βαλέττα, παίρνουν μία παράξενη λήκη και προτού άρχίσουν να τη διηγούνται φτάνουν τρεις φορές στον κόρφο τους!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ

Η Ρωσία δεν διεκρίνετο ποτέ ως χώρα φιλέλευθέρων. Καί κατά τον 18ον αιώνα, εποχή που η επανάστατική ιδέα είχε αρχίσει να 'απλώνεται και να καρποφορούσε σε όλο τον κόσμο, δεν ήταν καθόλου φρόνιμο να λήγαν, στη χώρα των Τσάρων, οι σκεπτόταν, ότι έπίστευε, γιατί κινδύνευε να πληρώσει τη φαντασία του με τη ζωή του. Γι' αυτό και ο περίφημος μαθηματικός 'Ευλερ, όταν γυρίζοντας το 1741 από τη Ρωσία, γίνθηκε δεκτός σ' άρραβση από τη βασίλισσα της Ρωσίας, γυναικα εξαιρετικής αντίληψως, στεκόταν άμίλητος μπροστά της, διατάζοντας να 'ανοίξει το στόμα του.

Η βασίλισσα, βλέποντας τη δειλία του και την άμηχανία του, τον έρώτησε:

— Γιατί δεν θέλετε λοιπόν να μου μιλήσετε;

— Μεγαλειότητά άπάντησε ο σοφός μαθηματικός, δεν φταίω έγω...

Αλλά, έχετε, έχωμαι από μία χώρα στην οποία διαν μέλη και νείς, τον κρεμάει!...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΗΜΕΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

«Η φωτιά ήταν η μόνη συντροφιά του Γέρω-Ντάλα! Αυτή του σφύριζε τραγούδια της καλοκαιρίας και της θυέλλης στη γωνιά, αυτή του γλύκαινε την καρδιά, αυτή του έδερμανε το παγωμένο σώμα, αυτή του ήφαινε όνειρα χρυσά και ολοπόφυρα φαντάσματα, τὰ μακρινά τὰ βράδια του χειμώνα! Και τις μεγάλες τις γιορτές, κλεισμένος μέσα στο παλιό το σπίτι του, με τους χορταριασμένους τοίχους και τη σκεβρωμένη την ξυλόδεση, την άναβε και την λαμπάδιαζε, κι' εχάριετο Χριστούγεννα, κι' εγιόρταζε με τους φανταστικούς των φλογών χορούς, με τσιρίσματα των φύλλων, τους κρασιόμους των πουρνάρων και των κούτσουρων τὰ παραπονιάρικα σφύριγμα. Και γύρω στους ψηλούς και σκοτεινούς τους τοίχους, τους τοίχους τους γυμνούς, σκιές μεγάλες εσάλευαν, σάν σκιές πεθαμένων που κατέβηκαν μαζί του να γιορτάσουν. Και έμενε ο Ντάλας όρες έτσι άκοκτές, ταξειδεύοντας σε άλλους κόσμους, κόσμους μακρινούς, όνειρευτους κι' άφταστους.»

Έβρισκε εκεί με τις παλιές σκιές του παρελθόντος

Βυθισμένος μέσα στον έαυτό του γιόρταζε εύτυχης με την ψυχή του και τὰ όνειρά του. Έκει κοντά του, στεγνοί του φίλοι κι' άχρηστοί του σύντροφοι, όλα τὰ παλιά του πράγματα, της ζωής του άπομεινάρια, παραστέκαν. Έκει το κοφτερό το γαταγάνι που χόρτασε αίμα τούρκικο, εκεί το άσημένιο τάσι, που με κρασί δρόσιζε και στέλωνε τὰ παλληκάρια ύστερ' από την μάχη, εκεί το μαυρισμένο είκόνισμα, εκεί το σκεβρωμένο της προημέμνης του σεντούκι, όλα μαζί του γιόρταζαν, θάρρει.

Και η φωτιά έπαιζε και σφύραγε και τριξοβολούσε κι' η φλόγες κατακόκκινες τριγύριζαν και γλύφανε την ξύλινη τὰ πλευρά. Την είχε ανάψει με κούτσουρα χλωρά, που μοναχός του ο Γέρω-Ντάλας, έμάζεψε την παραμονή στο δάσος. Κούτσουρα στοιχειωμένων κλαριών, που γέρασαν μέσα στού δρόμου την άγριάδα και το σιερό μυστήριο...

Έβραζαν μέσα οι χυμοί των θυμωμένοι και ίδρωναν και έσταζαν όλη τους τη δροσιά, όλη τη χλωράδα, στα χρυσά, τὰ αναμμένα κάβρυνα.

— Κι' άλλος άκόμα σύντροφος! Έλεγε και ξανάλεγε ο Ντάλας, σε κάθε κλαρικό όπου έκοβε στο δάσος για να το κουβαλήσει στο σπίτι του.

Οι κώδωνες των εκκλησιών καλούσαν τους πιστούς στην λειτουργία.

— Κι' άλλος άκόμα σύντροφος! «Ω, τι καλοί που είνε οι σύντροφοί αυτοί, τώρα που όλα γύρω πέθαναν και γερασμένα τ' άψυχα τριξοβολάν σάν παρηγοριά να του ζητούνε!...»

Μεσάνυχτα θά εινε πειά! «Όξω τὰ σήμαντρα καλούν τους Χριστιανούς στη λειτουργία. Κρουστάλλινες φωνές και ήχοι χύνονται και γεμίζουν τον άστερο-κέντητο τον ούρανό, σάν άγγελιοι να βνήκαν από τους γαλάζιους τρούλους, να ναών και τὰ ψηλά καμπαναριά, με διαλαλήσουν του Σωτήρος Χριστού την Γέννησι.

Τὰ ξύλα έπαψαν πειά να θυμώνουν, το σφύριγμα γίνηκε μουμουρίσμα και μίκρυναν ή φλόγες, μενεξεδένιες πειά, σάν να μαζευτήκαν ν' άκούσουν των πυρωμένων ξύλων το μουμουρίστο και την παραπονετική διήγησι:

— «... Χριστούγεννα!... Σάν σήμερα—λέει το έλατο—σκληριά έπλάκονε τον τόπο μας, σκληριά βαρεία σάν το μολύβι. Πόσους άρματολούς και κλέφτες τὰ κλαδιά μου, δεν έκράτησα!... Πόσοι δεν γιόρτασαν του Θεού τη Γέννησι, δαγκώνοντας το βόλι και προσκεφάλι έχοντας τὰ χιονισμένα μου κλαριά. Και όμως, ποτέ καρδιά δεν χτύπησε θερμότερα για την Γέννησι του Θεανθρώπου και ποτέ τὰ μάτια της ψυχής δεν είδαν τόσα χρώματα σε γή και ούρανό, σε κάμπους, βουιά και δάση, όσα των παλληκάρων π' άγκάλιασα και μ' άγκάλιασαν. Ω, τὰ άγια κόκκαλα, που σπαρμένα είνε σήμερα εδώ κι' εκεί, πώς ήθελα, για μοιρολόι τους, έτούτο εδώ το τελευταίο σφύριγμά μου, νάναι...»

Και ελπε ύστερα γάυρο; πικραμένος κι' έοιγανοτραγούδι δέξιά:

— «... Σάν σήμερα μου ύδρεσαν το παλληκάρι που βόλι θρικό του έσπινε τὰ στήθη. Σύντροφοι με άνημένα άρματα πού βροντοχτύπαγαν, το ξόδι του άκούουδσαν. Στη μάχη έπεσε άναμεσα τὰ Χριστούγεννα, προσφέροντας τον έαυτό του στο Θεό και στην έλευθερία, θυσιά. Τόρξαν μέσα στο μνήμα, που έσκαφαν στο ρίζα μου: — «Καλά Χριστούγεννα!...» του φώ αζε ο κατετάγιος. — «Καλά Χριστούγεννα!...» φώναζαν και τὰ παλληκάρια, άδιάζοντας τὰ καρυρύλλια τους στον άέρα.

«Και βροντοχτύπησε τὰ πέτατα, σάν να μούγγριζε ή σκληρωμένη φύσι, σάν να τραντάζησαν ψυχές που αιώνες κοιμηθήκαν!...»

«Τό θάμνανε το παλληκάρι...»

«Η ρίζες μου, του ρούφηξαν την άντρεία και τὰ νεάτια του και ως το τελευταίο κλωνί, αίσθάνουμαι τους πόθους του κορμιού που έφραγα!..»

«Και όταν έγινε πειά ανάστασι του γένους κι' έλευθερώθηκε ή Έλλάδα, την νύχτα που έψπνάνε τὰ φαντάσματα στα άργυρο-πράσινα του φεγγαριού τὰ μάγια και κάθε χρόνο και καρό, σάν σήμερα, που μανιασμένος ο άέρας μέσα στο λόγγο πνέει, τραγουδί της λευτεριάς οι κλάδοι μου τή έψελναν, τραγουδί της λευτεριάς, της λευτεριάς που αυτή ή νύχτα την βλόγησε στον κόσμο!...»

Κι' άπολογείται ο πευκος και λέει: — «... Τους χρόνους της σκληριάς έγώ δεν γνώρισα.

«Σ' άνδρειωμένους χρόνους έζησα, που κλέφτες τρέχαν στα δρόμους, κι' άσκηχα τραγούδια άντηχούσαν. Πόσες φορές σε άφικα συμπόσια βρέθηκα και πόσες φορές ή κνίσσα των ψημάτων τὰ πράσινα μου φύλλα άγκάλιαστηκε σε έρωτικό άγκάλιασμα!...»

«Μορφες βλαχοπούδες τους άνδρειωμένους κέραγαν και στο στήμα ρίχνανε κι' άγολογούσε ο τόπος...»

«Πώς τὰ θυμάμαι αλήθεια των κλεφτών τὰ Χριστούγεννα, που κορβαν των σκληρών Τουρκώνων τὰ κεφάλια και γονατιστοί καπνιστοί στο «προσκυνητάρι» πέφτανε, προσφέροντας το μαλαμακαρισμένο κι' αймаτοβαμμένο των σπαθί, άνάθημα στον Χριστό τους και σταττή τους!...»

— «Κι' έγώ τι να σάς πώ ή κουμαριά έφώναζε: «Δέν μ' έφωλλαν έμένα τραγούδια των παλληκαριών, ούτ' έφωλλαν στα φύλλα μου άρματολούς και κλέφτες. Δέν με λείπουν μένα κνίσσες ψησταριών, ούτε έστοιχίσσα λεβέντες. Τὰ Χριστούγεννα τσοπάνους μόνον έβλεπα και κοκκίζαν οι καρποί μου από τὰ κλεφτά φιλήματα πουδιναν ή δροσερές και ροδομυγώδες βροχές στούς καλούς των, ή βροχοπούδες με τὰ στήθη, σάν το νερό...»

«Τὰ πρόβατα βελάζαν στην πλαγιά, πουλάκια παγωμένα και ρωτιάρικα στα φυλάκια μου τρυπάναν και κάπνι μου φώλλε λάλαγε την νειότη και την χαρά, που άνύριστα περνάει...»

Και όλο λένε και όλο λένε, στορίες τὰ ξύλα της φωτιάς. Τ' άκούει ο Ντάλας, όλ' αυτά, τριγυρισμένος από φαντάσματα και ίσκιους ζωής, κι' άπομεινάρια...»

Και όσο ή ώρα περνούσε τόσο κι' ο ψίθυρος των ξύλων, σάουσε τις ιστορίες των και ή φωτιά άποκοιμήθηκε. Σβύσαν του τοίχου ή σκιές, έφωγαν τὰ φαντάσματα που ήρθαν μαζί του να γιορτάσουν τὰ Χριστούγεννα, κι' έκρινε το σκοτάδι το παλιό τὰ λείψανα που παραστέκαν γύρω.

Με γυρμένο το λευκό του κεφάλι ο Γέρω-Ντάλας, ούτε κουνιέται πειά. Κοιμάται και νεοειδέται και ξαναζή στα παλιά τὰ χρόνια...»

Έτσι ροδοχαράζει ή αήγη. Η έκκλησιό τελείωσε τη λειτουργία της κι' όλόχαρος ο κόσμος βγήκε με γέλια και χαλοχρονισμούς.

Του Ντάλα όμως τὰ Χριστούγεννα πέρασαν πειά... Έορτασε τή φωτιά, ή νύχτα ήπρε φείγοντας τους ίσκιους και τὰ φαντάσματα της, οι πεθαμένοι ξαναγύρισαν στα κορφα μνήματά τους, κι' ός σε ύπνο βαθύ, σε ύπνο λημονιάς βυθίστηκε.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Στο προσεχές: Το τέλος της ιστορίας του «Ντουλαμά» το άναβελήθη λόγω των πανηγυρικών φύλλων των έορτών.

Τσοπάνηδες έρχονται να πιάσουν κάπνισμα από τα φύλλα μου.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΥ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΚΟΛΙΜΑΡ

συνταγματάρχη, ο Κολιμάρ και ο Ροσέλ, γεμίζαν σ' ένα δωμάτιο κάποιου πανδοχείου των περιχώρων. Από κάτω, από τη μεγάλη αίθουσα, άνέβαινε ο πρόσχαρος θόρυβος που έκαναν οι γέροι έφεδροι κι' οι νεοσύλλεκτοι καθισμένοι στα τραπέζια δίπλα-δίπλα και τσουγκρίζοντας τὰ ποτήρια τους για τή καινούρια νίκη.

Ο Κολιμάρ που ήταν νέος, όμορπικός και δέ λογάριαζε τι θα πη κίνδυνος, τέκτωνε γ' αυτά του για ν' άρπάξει κανένα λόγο από τις κουβέντες των στρατιωτών, ενώ συγχρόνως άκουγε με άφηρημάδα το συναδελφό του Ροσέλ. «Εκείνος, που ήταν μεγαλύτερος, πύο συγκρατημένος και πύο σοβαρός, τον έμέμφετο για το τρελλό θάρρος που είχε δείξει κατά τη μάχη.

— Γιατί εξώρμησες στο πύο επικίνδυνο σημείο της μάχης, έχοντας την πίστα σου στο στόμα και μόρο με το μαστίγιό σου στα χέρια; Άσφαλώς το έκανες αυτό για να σε προσέξει ο αυτοκράτωρ, για να σε θανατώσουν οι στρατιώτες, και για ν' άκούσης να μιλούν για σενα μ' ένθουσιασμό!

«Αν και εξακολουθούσες να είνε άφηρημένος, έντοτοις ο Κολιμάρ άπάντησε στο συναδελφό του με ειλικρίνεια:

— Α ναι, τ' έκανα για όλα αυτά που μου είπες, για τή δόξα διαβόλε!

— Μά, φτωχέ μου φίλε, παρατήρησε ο Ροσέλ, δέν άπολαμβάνει κανείς τή δόξα, γιατί ή δόξα δέν έρχεται παρά μετά θάνατον!

Αυτή ή παρατήρησις συνέφερε τον άτρόμητο Κολιμάρ από την άφηρημάδα, γιατί του είχε θίξει τον έγωισμό.

— Ναι, άπάντησε κάνοντας μιά γκριμάτσα άπογοητεύσεως. Αύτό είν' αλήθεια και με κάνει να έξοργίζομαι... Έγώ θά ήθελα πολύ να μάθω όσο είμαι άκόμα ζωντανός εκείνο που σκέπτονται οι άνθρώποι για μένα. Με θανατώουν; Μ' άγατούν; Θά λησθηούν όταν πεθάνω;

— Να μιά περιέργεια πολύ παράδοξη και άδιάκριτη! φώναζε ο Ροσέλ γελώντας. Νομίζω πως είνε πολύ δύσκολο να ικανοποιηθής και να μάθης, άγαπητέ μου, όλ' αυτά που ζητάς:

— Πούος έξορε τι γίνεται, είπε ο Κολιμάρ, ο όποιος έγινε σκεπτικός, και ήταν κυριευμένος από την έμμονη αυτή ιδέα του.

«Επειτα, έξαφνα, καθώς είδε σε μιά γωνιά τὰ ρούχα του ξενοδόχου κρεμασμένα στο πατάρι, πρότεινε στο σύντροφό του άφελίστατα:

— Θά φορέσουμε αυτά τὰ χωριάτικα ρούχα. Άγνωστοί έτσι θά κασερούμε κάτω στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου και θά τσουγκρίσουμε τὰ ποτήρια μας με τους στρατιώτες που βρίσκονται σ' αυτή. Μην άνησυχής! Άναλαμβάνω έγώ να τους κάνω να μιλήσουν για μένα.

«Υστερ' από λίγη ώρα, χωμένοι μέσα στις βαρείες χωριάτικες γούνες τους, με τη ρεμπουτίλκα κατεβασμένη μπρος στα μάτια τους, μεταμφιεσμένοι έτσι σε γνήσιους χωριάτες, οι δύο συνταγματάρχη έμπαιναν μέσ' στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου.

«Ενώ ο Ροσέλ, ήγνε και έγκατεστάθηκε μόνος του σ' ένα τραπέζι, ο Κ'ολιμάρ έήγνε στο διπλανό και κάθισε άπάντατι σ' ένα νεαρό στρατιώτη μ' άπλοή ή έκφραση. Για να του πιάσει κουβέντα τον έκέρωσε μερικά ποτηράκια, μα του κάκου. Ο στρατιώτης του άναπαύσας το κέρασμα, χωρίς όμως να του πη λέξη. Τότε ο Κολιμάρ άρχισε να του μιλάει για τη μεγάλη μάχη της προηγούμενης ήμέρας.

Είτε ήταν επιφυλακτικός έκ φύσεως, είτε γιατί δυσπιστούσε προς τον γερανό έκνικο χωρικό, ο όποιος μιλούσε τόσο καλά τὰ γαλλικά, ο νεαρός στρατιώτης εξακολουθούσε να παραμένει άφωνος.

Όστόσο ο Κολιμάρ επέμενε να τον κάνει να μι-

λήσει, και, σάν να του φώτισε το μυαλό μιά άστραπή, άξαφνα σε κάποια στιγμή, με ύφος θλιμένο και στενάζοντας, του είπε:

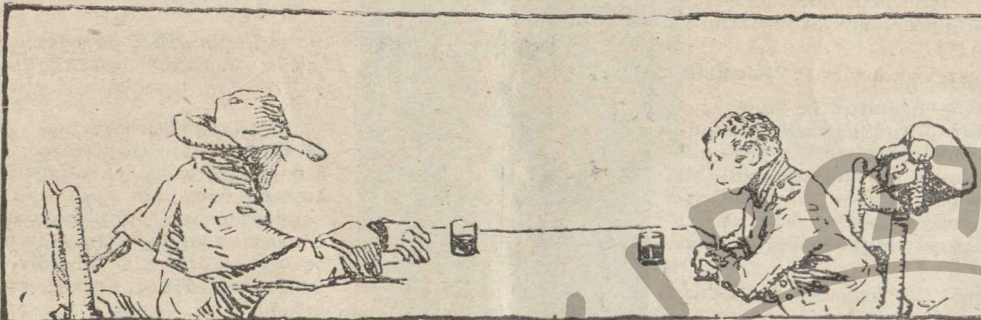
— Η πύο μεγάλη άπάλεια της ένδόξου αυτής μάχης ήταν χωρίς άλλο, ο θάνατος του γενναίου συνταγματάρχη Κολιμάρ...

«Ακούγοντας αυτή την άπροσδόκητη είδηση, ο νεαρός στρατιώτης δέ μπόρεσε να συγκρατήσει στην άρχη ένα σάριγμα, μα άμέσως καθήσυχασε. Κούνησε το κεφάλι του, σά νάθελε να πη πως ένα τέτοιο πράγμα ήταν άδύνατον.

Τότε επιμένοντας στα λεγόμενά του, και διασκεδάζοντας κάπως με την άλλοκοτη τροπή που είχε δώσει στην όμιλία του, ο Κολιμάρ άρχισε να σχεδιάζει με τή φαντασία του και να διηγείται στον άφελή στρατιώτη μιά δολόκληρη ρομαντική ιστορία, σχετικώς με τον ήρωικό... θάνατό του. Μ' ένα διαβολέμένο κέφι, του έλεγε πως ο Κολιμάρ είχε καταδιώξει τον έχθρό ως τή μέση ενός δάσους και πύο, όταν ή νύχτα έπεσε, έψαχνε του κάκου να βρη το δρόμο του μέσ' από τὰ σύδεντρα. Του περιέγραψε την άγωνία, την κόπωση και την πείνα του συνταγματάρχη. Του είπε έπειτα πως βρήκε άσυλο στην καλύβα ενός ύλοτόμου, πύο έφαγε λίγο ψωμί σ' αυτή και πύο κοιμήθηκε σ' άχυρα.

Όσο διηγείτο τή φανταστική αυτή ιστορία του θανάτου του, τόσο και περισσότερο κέφι έκανε ο νεαρός συνταγματάρχης. Και μιά στιγμή άξαφνα, διηγήθηκε πως ο ύλοτόμος επρόθεσε τον έξνο του στους Γερμανούς, οι όποιοι περιέκλυαν σαν άξαφνα την καλύβα και τον σήκωσαν άπ' τον ύπνο του. Έπακολούθησεν ή άφήγησις του ήρωικού άγώνος του συνταγματάρχη με είκοσι Γερμανούς και ο θάνατός του.

Όλη αυτή την κοινή ιστορία, ο νεαρός συνταγματάρχης τη διηγήθηκε με τέτοιο ένθουσιασμό, με τόσο άκαβεία, δίνοντας τέ-

Ο νεαρός στρατιώτης τον άκουγε με συγκίνηση...

τοιες έκφράσεις στη φυσιογνωμία του, ώστε όχι μόνο την έκανε πιστευτή αλλά και την έξωτάνευε.

Κι' ο Ροσέλ, ο ίδιος, διασκεδάζε άκούγοντάς την από το διπλανό τραπέζι και θαύμαζε την εύλωπία του συναδελφου του. Μά έκείνο που τον διασκεδάζε περισσότερο κι' από τή φανταστική αυτή ιστορία, ύπήρξε ή στάσις του νεαρού στρατιώτη, ο όποιος την άκουγε με τό απόλυτο άνοιχτό, με τὰ βλέμματά του βυθισμένα στα μάτια του Κολιμάρ. Στην έκποση κι' έκφραστική φυσιογνωμία του ζωγραφίζόντουσαν καθαρά τὰ συναισθήματά του του προκαλούσε ή άφήγησις του συνομιλητού του. Στο άθωο βλέμμα του ή καταπληξίς είχε άντικαταστήσει τώρα την άρχική άμφιβολία του για τήν αλήθεια των όσων άκουγε.

Όσο όμως ο Κολιμάρ προχωρούσε προς το τέλος της φανταστικής του ιστορίας, τόσο το πάθος με το όποιο τον άκουγε ο νεοσύλλεκτος, γινόταν μεγαλύτερο. Η βαθεία συγκίνησίς του είχε κάτι άνάγκη με τρόπο. Ο Κολιμάρ, με τή συζήτησι του, προκαλούσε το ζωηρότερο ενδιαφέρον του.

Όταν ο νεαρός συνταγματάρχης τελείωσε πειά τή διήγησί του, ρώτησε τον νεαρό στρατιώτη:

— Και τώρα που ο Κολιμάρ είνε πεθαμένος, πύς μου, τι ιδέα είχες γ' αυτόν;

Τότε, άξαφνα, έξω φρενών, ανίστατος, ο νεοσύλλεκτος που είχε μείνει άφωνος ως τή στιγμή εκείνη, άνορθώθηκε και φώναξε δυνατά:

— Θά σου πω καλύτερα τι ιδέα έχω για σενα, κακοήγες!... Για να χαίρεσαι έτσι και για να είσαι τόσο καλά πληροφορημένος για το θάνατο του συνταγματάρχη Κολιμάρ, αυτό σημαίνει πως έσύ είσαι ο δολοφόνος του.

Και πύο ο Ροσέλ μπόρεσε να προβλέψη ή να μαντέψη το κίνημά του, ο νεοσύλλεκτος τράβηξε ένα πιστόλι από τή ζώνη του, και σηματοδόντας στην καρδιά, έπυροβόλησε τον Κολιμάρ, ο όποιος σπείστηκε άμέσως κάτω νεκρός.

CH. FOLEY

ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΝΑ

ΕΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΗΡΘΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΛΑΣΙΟΝ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΝ

Τὰ ἄνθη τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως γιὰ τὸν δημιουργὸν τῆς Ἑλλάδος. Κληρὸς, Πολιτικοί, Οἰκονομολόγοι, Ἐπιστήμονες, Βιομήχανοι, Λογοτέχναι, Καλλιτέχναι τὸν δεικνύουσιν ὡς ἰδικὸν τὸν. Ἐνὰς ἄνθρωπος πού ἔφτιαξε ἕνα Κράτος.

Ὁ ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργάτων μας κ. Θ. Ν. Συναδινό, ὁ γνωστὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς, εἶπε τὴν λαμπρὰν ἐμπνευσὶν νὰ συνεντῶσθαι εἰς ὑπερ-τοικασιαστέλλον μέγιστον σχήματος καὶ καλλιτεχνικώτατα ἐκτυπωμένον τόμον, ἄρθρα καὶ μελέτας ὅλων τῶν ἐξοχόντων ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Πολιτικῆς, τῶν Ἐπιστημῶν, τῆς Βιομηχανίας, τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Βλασίου Γαβριηλίδου.

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Μπουκέτου» εἶπαν ἥδη μίαν ἰδέαν περὶ τοῦ Γαβριηλίδου ὡς ἀνθρώπου, ἀπὸ σιρὰν ἀνεκδότων, τὰ ὅποια εἰς σειράν φύλλον ἐδῶ μοῖστος ὁ ἐκλεκτὸς μας συνεργάτης κ. Σταμ. Σταματίου. Ἦδη χάρις εἰς τὸν κ. Θ. Συναδινό, οἱ ἀναγνώσται μας θὰ μάθουν πὺς οἱ πλεον ἐπὶ ἐκλεκτοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ ἀνωτάτοις ἑλληνικῆς ἐκδηλώσεως, ἀντίκρισαν τὸν Μεγάλον Ἀντιπροσώπον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Αἱ κατοίκα δημοσιεύματα γινώσκοντες εἶναι μικραὶ, μὴ ἐλάττω ἀποσπάσματα ἀπὸ τῆς ἐκτενῆς ἀρθρῶν καὶ τὰς μελέτας ποὺ περιλαμβάνει ὁ εἰς τὸν Γαβριηλίδου ἀφιερωμένος τόμος, ὁ ὁποῖος τίθεται κατ' αὐτὰς εἰς κυκλοφορίαν. Τὸν ἄρθρον καὶ μελέτην προτάσσεται ὡς εἶδος σχολίου ἐπὶ τοῦ ἀντικείμενου περὶ τοῦ κ. Θ. Ν. Συναδινό, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτίθεται ἡ ὅλη δοῦσις καὶ τὸ ὅλον ἔργον τοῦ Γαβριηλίδου, εἰς τὴν βάσει ἀνεκδότων ἐπιτολῶν τῶν ἐπιφανέστερων προσώπων τῆς Ἑλλάδος, ἀκολουθεῖ δὲ ἀπὸ ἐντελὲς ἀγνώστον ἀνεκδότων ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Γαβριηλίδου.

Τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἀρθρῶν καὶ μελετῶν ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Ταῦτα εἰς ἀγάπης καὶ στοργῆς πρὸς τὴν ὑμετέραν ἐντιμότητα, ἥντι ἀφείλομεν ἱκανὰ διὰ τὴν ἀμερόληπτον καὶ ἀβρόφωνα διαγωγὴν αὐτῆς ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς καὶ ἀλγυνῆς ἡμῖν.

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ Φανατικὸς καὶ ἀνυπόμονος δραματιστὴς τοῦ «ἐμ-πρὸς» τῆς φυλῆς, ἀπὸ τῆς ἀναισθησίας τὴν στασιμότητα, τὴν νύκτιν καὶ τὴν νωθρότητα, σείων δὲ καὶ κλονίζων πᾶσαν ὑπὸν ἡλίου, ἔσχευε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα ὡς παρὰ φθορὰ ἀεροπόρος ὀπισθεν τοῦ ἰδεολογικοῦ του ἀεροπλάνου πρὸς νέους δριζόντας, ὅπου ἀφύκει ἡ δρᾶσις, ὅπου πάλαι ἡ ζωὴ μὲ τοὺς ἀδρούς μὺς καὶ τὰ ἀδελφικά σώματα.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Ὁ Βλάσιος Γαβριηλίδης, ἀναθέτως πρὸς ὅτι γίνε-ται σήμερον διὰ τοῦ τύπου, ἔστρεψε σοβαρῶς τὴν προσοχὴν του εἰς τὰ θερηκευτικά καὶ Ἐκκλησιαστικά ζητήματα, ὅχι μόνον διότι ἦτο ἄνθρωπος θερηκευτικῶν πεποιθήσεων, ἀλλὰ καὶ διότι ἐξετίμα δέοντος τὴν ση-μασίαν τῆς θερηκευτικῆς καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ὡς ἠθικῶν παραγόντων τῆς ζωῆς.

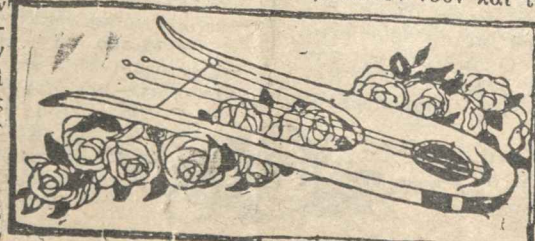
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Ὁ Β. Γαβριηλίδης δὲν ἐθέρει τὸν Τύπον ὡς μέσον ὕλικῆς καὶ ἠθικῆς ἐκμεταλλεύσεως, οὐτε ὡς μέσον πλουτισμοῦ, ἀλλ' ὅργανον μεγαλοφώνου διδασκαλίας καὶ ἐθνικῆς μορφώσεως καὶ διαπαιδα-γωγώσεως.

Ὁ Μητροπολίτης Γορτυνίας καὶ Μεγαλοπόλεως Πελοῦκαρπος Ὁ Γαβριηλίδης ἦτο ἐν εἶδος Ἄργου ὅλων τῶν ἐθνικῶν μας φαινομένων, πράξεων ἢ λόγων.

Ὁ Μητροπολίτης Σύρου, Τήνου καὶ Ἀνδρου Ἀθανάσιος Οὐδεὶς κατὰ τὴν τελευταίαν πενηνταετίαν ἤσκησεν ἐπὶ τῶν διαθέσεων, τῶν πρακτικῶν ροπῶν, τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας πλατιότεραν καὶ μονιμότεραν ἐπίδρασιν ἀπὸ τὸν Γαβριηλίδην.

Ἀληθὲς παλαιστὴς καὶ ἀναπλαστὴς τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογρα-φίας, ἀπέθανεν ἐν ἐντίμῳ πενίᾳ ἀφίσης τὴν σπανιότητα καὶ διὰ δημοσίου ἀνδρα ὑπερι-μον ἀληθῶς κληρονομία : σφοδρὸν εὐλαρινδὸν φίλων καὶ θαυμαστῶν, ἀγαπώντων ἔσσει καὶ τιμῶντων βαθύτατα τὴν μνήμην του. Μόνον εἰς τοῦ Τριζούτη τὴν μνήμην ἐν τῇ πολιτικῇ πα-ρῶμιον ἔχει τις νὰ σημεῖωση εὐγενῇ κληρῶν.

Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι μία δολοφονία γενεὰ ἐσκέπτετο κατὰ μέσον ὅρον ἐπὶ τῇ βασι

τῶν τρόπων τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τῶν ἀντιλήψε-ων τοῦ Γαβριηλίδου καὶ τῶν μελετῶν ποὺ ἐδη-μοσιεύοντο εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» καὶ τὰς ὅποι-ας ὁ ἴδιος παρήγγελε καὶ ἐνεθάρρυνε.

Ἡ ὑμετέρα ὑποστήριξις εἶνε πολὺτιμος. Μεγάλως δύνανται νὰ ἐπιδράσθαι ἐπὶ τῆς μορφώσεως ὅλης κοινῆς γνώμης. Ἐν πρὸς τὸ ἐργασίῃ τῇ ἐπιτυχίᾳ εἶνε βεβαία.

Ὁ δὲ ὁὐτὴς τῆς διανοίας του, τὸ ἰδιόρρυθμον τῆς ἀντιλήψεως, πλοῦτος τῶν γνώσεων, τὸ σθένος τοῦ ὄφους, τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἐπιχειρημάτων καὶ ἡ ἀδάμαστος μαχητικότης του ἀπέτελουν μίαν ἁρ-σιονομίαν ἐντελὲς διάφορον καὶ ἐξέχουσαν τὸν φαινομενικὸν ὅλον συγχρόνῳ αὐτῷ λογοτεχνῶν.

Ὁ Γαβριηλίδης, ἦτο ἕνας ἀεικίνητος ἰσχυρὸς μα-χλὸς ὁδῶν εἰς ἐλευθερίαν οὐσιαστικὴν, πρὸς πρῶτον πραγματικὴν.

Ὁ Γαβριηλίδης ὑπῆρξεν ὁ κατ' ἐξοχὴν τίμιος καὶ λευκὸς δημοσιογράφος τῆς ἐποχῆς του.

Γόης κριτολεκτικῶς, ὡς δημοσιογράφος, ἐμύνη-τά πλήθῃ. Ἦτο λαϊκώτατος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀρ-στοκρατικώτατος. Ὁ τι ἐγραψεν ἦτο ὑπόδειγμα καλλο-λογικοῦ ὄφους καὶ ἀμύλημα πατριωτισμοῦ, ἀντιπα-ροχέσεων καὶ μὴς ἀκαταήτου ἐπιθυμίας, νὰ ἐκ-Κοινωνία καὶ Πολιτεία μεταμορφωμένης ἐντὸς μίας γενεᾶς ἢ μᾶλλον, εἰ δυνατόν, ἐντὸς μίας ἡμέρας, ὑπόδειγμα τάξεως, ἀρετῆς, προόδου.

Εἰς ὀλίγας γραμμὰς οὐτε ὁ ἀρχαῖος Συναδινὸς ἐν-θα ἐτόλμα νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν Βλάσιον Γαβριηλίδην.

Ὅταν ἀπεκρίθη τὸ πιστήριον τῆς «Νέας Ἑλλάδος» ἐποπτεύ-μεν εἰς τὸν Γαβριηλίδην μετὰ τοῦ ἀδελφικοῦ μου φίλου Γ. Σκαλίου νὰ δεχθῇ δωρεὰν ἐκδοσὴν τῆς «Ἀκροπόλεως» ἐλάχιστον δέγμα ἐ-κτιμῆσεως εἰς τὴν μεγαλοφυῶν δρᾶσιν αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου πνευμα-τικοῦ διδασκάλου καὶ τῶν δύο μας. Ὁ Γαβριηλίδης μὲς ἀπὸ τῆς «Ἐδῶ μὲ τὸ κοῦτσό μου πιστήριον θὰ ψῆνωμαι σὺν τῷ διακο-σούβλῳ». Δὲν ἐδέχθη οὐτε μίαν εὐκολίαν εἰς τὴν ἐκδοσὴν τῆς «Ἀ-κροπόλεως».

Εἰς ὅλο τὸ μακρὸς τῆς καρποφόρου του δημοσίας ζωῆς ἀπὸ τῆς ζωντανῆς καὶ ἀσπαλένια ἐνοράσεως τῶν νέων τάσεων, τῶν πᾶσι τῆς γενικῆς ἀναγεννήσεως, τῆς δίψας μας γιὰ τὸν ἀληθινὸ ἔμφρο-παισμὸ τῆς πατρίδας μας.

Διὰ τὰ ἄλλα μεγάλα πλεονεκτήματά του, τὴν πολυμυθίαν, τὴν δημιουργικότητά του, τὸ ὑπέροχον μυαλό του, τὴν δύναμιν τοῦ ὡς μάλιντᾶ καλῶν του, τὸ μοναδικὸν ὄφους τοῦ γράφειν, τὸ φωτεινὸν νοῦν καὶ τ' ἄλλα σπάνια προσόντα ποὺ εἶχε πρὸς νὰ ἐκ-ρεθῇ ἕνας ἄλλος, σὺν τὸν αὐτὸν Γαβριηλίδην νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ.

Ἄν οἱ δημοῖοι ἄνθρωποι κρίνονταν ἐπὶ τὴν ἰχνη ὅπου ἀφήνουν εἰς μίαν κοινωνίαν, ὅταν φεύγουν ἀπὸ τὸν κόσμον, τὸν ὁ Γαβριηλίδης εἶνε ὁ μέγας διανοούμενος τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος.

Ἡ καταληκτικὴ αὐτῆς φαινομενικῆς

πολυτάραχον αὐτὸ πνεῦμα, προτρέξαν κατὰ ἕνα ἴσως αἰῶνα τῆς πε-ριόδου τῆς δρᾶσεώς του, ἐγέμισεν ἕνα πολὺ μεγάλο μέρος τῆς βασι-λείας Γεωργίου τοῦ Α', ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν μεταβατικὴν ἐποχὴν τῆς μεταπρόσεως τοῦ ἔθνους καὶ τῆς κοινωνίας μας, ἐκ τῆς ὁπ-ισθοδρομικότητος εἰς τὴν σύγχρονον προόδον.

Ἡ δημοσιογραφικὴ του δεξιὰ καὶ ἐπιρροή, εἰς τὴν ἀφελὴ ἀκό-μη καὶ μορφωτικῶς τότε ὑστεροῦσαν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν ὑπῆρξεν ἀνυπολόγιστον ἐκτάσεως.

Ὁ Βλάσιος Γαβριηλίδης, πληρώσας διὰ τοῦ ὄγκου τῆς προσωπι-κότητος τοῦ μέγα μέρος τῆς ἐποχῆς του, δημιουργήσας ἀείας καὶ κταρῆρας εἰδωλα εἰς τὸν τόπον μας, πανίσχυρος αὐτὸς Ζεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Δημοσιογραφίας καὶ μέγας αὐτῆς Διδάσκαλος, ἀπέθανεν ὅπως οἱ μεγάλοι ἰδεολόγοι καὶ οἱ ἡρώες τῆς σκέψεως, ἐγκαταλείψας εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὸ παρμένιστον ἔργον του, τὸ ὁποῖον παραμένει δι' ἡμᾶς ὡς παρήγορος καὶ τηλαυγὴς φάρος.

Ὁ Προμηθεὺς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἀγωνιζόμενος μὲ λαχτάρα ἀληθινὴ νὰ διοχετεύσῃ ἐδῶ κάθε προῶδον ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμον καὶ ὑφιστάμενος τὸ μαρτύριον τοῦ Γυπὸς του, τῶν ἀπογοητεύσεων καὶ τῆς ἀνεπαρκείας τῶν μέσων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του μὲ πλατύτατον καυχασμὸν γεμάτων ἀγαθότητος.

Ὁ Γαβριηλίδης ὑπῆρξεν ὁ μέγας ἀπόστολος τῆς γεωργικῆς μας ἀναγεννήσεως. Ὑπῆρξε ὁ μνησιότομος ἐναγχιτῆς τῆς Ἑλληνικῆς παραγωγῆς. Εἶνε ὁ μόνος Ἑλληὴν δημοσιογράφος ὁ ὁποῖος ἐλαχάρι-ξε διὰ τὸ γεωργικὸν μέλλον τῆς χώρας.

Ὁ Βλάσιος Γαβριηλίδης δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ δημιουργὸς, ὁ θεμελιωτής.

Εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας καὶ δὴ ἐν Νέα Ὑόρκῃ, μελετῶν τὰ τοῦ Ἀμερικανικοῦ τύπου, ἐνόη-σα καλύτερον τὴν θὰ ἰδύναται νὰ δώσῃ εἰς εὐρὺ πε-ριβάλλον ὁ Β. Γαβριηλίδης.

Δὲν τὸν ἠνένησε ἡ ἐποχὴ του, θὰ τὸν ἐννοήσῃ ὁ-μως τὸ μέλλον, διότι τὰ διδάγματα αὐτοῦ καρπο-φοροῦν καὶ διαδίδονται.

Ὑψὼν μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον πρὸ τοῦ λαϊκοῦ δικαστηρίου τὴν φωνὴν καὶ τὸ ἀνάστημά του ὁ δη-μοσιογράφος Γαβριηλίδης, ἐβροντοφῶναι πρὸ τῶν δι-καστῶν του :

«Ἡγέτης καὶ τυπικῶς μόνον ἀνεύθυνος ὁ Βα-σιλεὺς τῆς, αὐτὸς χρεωστὸν λογοδοσίαν, ἡγέτης δὲ τῶν ἡγετῶν τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἐγώ, ὁ Ἑλληὴν δη-μοσιογράφος, οὐδὲν ἄλλο συζητῶν δημοσίᾳ ἐπεδύωκα παρὰ ἐξήγησα καὶ ἀξίω λογοδοσίαν ἀπὸ τοῦ Συντάγ-ματι ἴσως ἀνεύθυνον, πράγματι ὁμῶς ὑπεύθυνον»

Ὁ μέλλον ἱστορικὸς τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας ἀναντιρρῆ-τος θὰ θεωρήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Γαβριηλίδου ὡς σταθμὸν καὶ ἀπαρ-χὴν νέας περιόδου αὐτῆς.

Ἡ κεντρικὴ ἰδέα καὶ ἡ ἐξωκεντρικὴ ὑπόστασις τοῦ Γαβριηλίδου ἦτο ἡ ἀλήθεια. Μὲ αὐτὴν ἐγεννήθη, μὲ αὐτὴν ἐξῆρσε, μὲ αὐτὴν ἀ-πέθανε !

Ὁ Β. Γαβριηλίδης οὐ μόνον ἐσημείωε σταθμὸν προόδου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Δημοσιογραφίαν, ἀλλ' ἐδημιούργησε ἰδίαν, οὐτως εἶπεν σχολῇ εἰς ἡν ἐμαθῆτευσαν οἱ πλείστοι τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν δη-μοσιογράφων.

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Μ. Σακερράφους Μὲ τὸν θάνατον τοῦ Γαβριηλίδου, ἔχασε ἀνυχῶς ἡ Ἑλλὰς τὸν γενναῖον μαχητὴν τῆς γραφίδος καὶ ἡ ὀρθόφρων κοινὴ γνώμη τὸν τιμιώτερον διεγμένα της.

Ὁ Γαβριηλίδης ὡς εὐγλωττος ἀντιπρόσωπος τοῦ προηγουμένου πο-λιτισμοῦ, ὡς εὐγενὴς ὑποστηρικτὴς νέων ἰδεῶν καὶ νέων ἀνθρώπων, ἐπέδρασε ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ διανοή-σεως.

Καθηγητὴς τῆς Ἀνωτάτης Ἑμ-πορικῆς Σχολῆς Γ. Χαριτάκης

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπῆρξεν εἰς τὸν κόσμον μεγα-λείτερος δημοσιογράφος ἀπ' αὐτόν. Σὺν αὐτὸν ἴσως, μεγαλειότερος ὄχι !

Ἡμεῖς ποὺ δὲν ἀνέχομεν εἰς τὸν εἰδικὸν δημοσιογραφικὸν κό-σμον, ἀλλ' εἰς τὸν κύκλον τῆς βιομηχανικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἐργα-σίας, ἔχομεν αἰσθανθῇ ἀπὸ πολλῶν

ἐνώρις τὴν δημιουργὸν καὶ ζωογόνον πνοὴν του εἰς τὰς ἰδικὰς μας σφαίρας.

Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορ. καὶ Βιομ. Ἐπιμε-λητηρίου Ἀθηνῶν Α. Ἀναστασιόδης

Ἡμεῖς οἱ γνωρίζοντες ἐκ πείρας πόσας δυσκολίας συνήντησε καὶ συναντᾷ ἡ νεαρὰ παρ' ἡμῖν Βιομηχανία, χάριτας μεγάλας βεβαίως ἀφείλομεν εἰς τὰς ὑπὲρ αὐτῆς προσπάθειάς τοῦ ἀειμνήστου Γαβριη-λίδου.

Μιλτ. Δ. Πευρῆς

Μαστιγῶνων μέχρις αἵματος, ἐσκόρπισε τὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλ-λον τοῦ ἔθνους, ἐμποτισμένος μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ θετικισμοῦ καὶ μὴ ἀπελπίζων τὴν Κοινωνίαν μὲ ἀπαισιοδόξους προβλέψεις.

Ἐκ τῶν ἀρθρῶν τοῦ θείου Γαβριηλίδου ἐμπνεόμενος, ἀπεφάσισα μίαν ὥραϊαν Πέμπτην τοῦ 1893, ἀφῆκον τὸ Πανεπιστήμιον ν' ἀκο-λουθῇ τὰς ἰδέας του καὶ νὰ γίνω βιομήχανος.

Διευθυντῆς τῆς ἐν Λιόπσει βιομηχανίας δερμάτων Ι. Στάμου

Εἶχα καθηγητὰς στὸ Πανεπιστήμιον. Εἶχα δὲ καὶ ὁδηγῆτάς στὴ λογοτε-χνικὴ μου ἐνασχόλησιν. Εἶχα στὸ στρατὸ ἀρχηγούς. Καὶ εἶχα τὴν πο-λιτικὴν ἡγέτας. Μὰ διδάσκαλο ἕναν εἶχα : τὸ Γαβριηλίδην !

Δὲν ὑπάρχει τρομερότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς γιὰ μεγάλους, ὅταν εἶνε μικρὸς !...

Πρὸ 50 σχεδὸν ἐτῶν, νεώτατος ἀκόμη, εἰς συζητήσιν εἶχα εἰπῇ ὅτι ὁ Γαβριηλίδης ἦτο δι' ἐμὲ ὁ πρῶτος ἑλληνικὸς ἀσθητὴς τῆς γραφί-δος. Μετὰ 40 ἐτῶν φίλων καὶ συνεργασιῶν μετ' αὐ-τοῦ δύναμαι νὰ διακηρύξω ὅτι ὁ Γαβριηλίδης δὲ εἶχε πρωτεύουσαν θέσιν ὡς διανοούμενος εἰς ὅλον δῆπο-τε μεγάλον κόσμον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Δὲν γνωρίζω παράδειγμα ταλάντου τῶσον ἀφθό-νων πλουτισθέντος διὰ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς μελέτης, ὅσον τὸ τοῦ Γαβριηλίδου.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος φθάνει εἰς τὴν κορυφὴν, εἶνε ἴσως μὲ σὲ Ὀμηρε ! εἶπεν ὁ Β. Οὐγῶ. Εἰς τὴν μεγίστην αὐτὴν πνευματικὴν ἐντασιν, εἰς τὴν κορυ-φὴν αὐτὴν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἐκεῖ ποὺ ὁ Θεὸς κατέρχεται καὶ ὁ ἀνθρώπος ἀναβαίνει, ἐφθα-σεν ὁ Βλάσιος Γαβριηλίδης.

Ἀικατερινὴ Βερῶν - Γεννάδη

Ὁ Γαβριηλίδης πεθαίνοντας δὲν ἄφισε ἐφημερί-δα, ποὺ νὰ εἶνε δυνατὸς οἰκονομικὸς ὁργανισμὸς, δηλαδὴ μεγάλη ἐπιχείρησις, μὴτε μέγαρον ἢ ἄλλη περιουσία. Ἀφῆκε ὅμως ὄνομα, ποὺ δὲ θὰ ἐξαστῇ ποτέ, καὶ ἐποχῇ.

Δὲν εἶνε βέβαια ὑπερβολὴ νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι ἂν ὑφίστανται ἀκόμη κίπιοι ἰσχυροὶ παλμοὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον, εἶνε οἱ παλμοὶ τῆς νέας ἑως, ποὺ δι' ὅλης μίας ὑπερφύσης σταδιοδρομίας ἐνεπνεύσθησαν εἰς αὐτὸν κάποτε ὁ Γαβριηλίδης.

Πέρα ὡς πέρα ἡ φανερὴ αὐτὴ διάνοια, ἡ φαινομενικὴ ἦτις γεν-νᾶται ἀνὰ διακόσια ἢ τριακόσια ἔτη, λάμπουσα, ἀπληραγμένη πάσης κηλίδος λαμποκοπᾷ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τῆς χώ-ρας, ὡς ἀφθαστον παράδειγμα πίστεως εἰς τὰ ἐθνικά ἰδανικά καὶ δημιουργικῆς ἱκανότητος πρὸς προαγωγὴν μίᾳς φυλῆς διὰ νὰ πλά-σῃ τοὺς καλοὺς καὶ ἀνάθους πολίτας.

Πέρα ὡς πέρα ἡ φανερὴ αὐτὴ διάνοια, ἡ φαινομενικὴ ἦτις γεν-νᾶται ἀνὰ διακόσια ἢ τριακόσια ἔτη, λάμπουσα, ἀπληραγμένη πάσης κηλίδος λαμποκοπᾷ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τῆς χώ-ρας, ὡς ἀφθαστον παράδειγμα πίστεως εἰς τὰ ἐθνικά ἰδανικά καὶ δημιουργικῆς ἱκανότητος πρὸς προαγωγὴν μίᾳς φυλῆς διὰ νὰ πλά-σῃ τοὺς καλοὺς καὶ ἀνάθους πολίτας.

Ἐξοχὸς φαντασία, δύναμις ἀπαράμιλλος ἐκφράσεως, σπάνια πα-ρατηρητικότης καὶ πολυμάθεια, πᾶν ὅτι ἀποτελεῖ τοὺς μεγάλους καλλιτέχνας τῆς σκέψεως καὶ ἀληθεῖς δημιουργοὺς ἐδόθη εἰς τὸν Γαβριηλίδην, καὶ τὰ ἐξαιρέτα αὐτὰ δῶρα, ἅτινα ἔλαβεν ἀπὸ τῶν γε-νοῶν τοῦ Θεοῦ, ἐχρησιμοποίησε πάντα διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀναδημιουργί-αν.

Γιὰ νὰ γράφῃ κανεὶς γιὰ τὸ Γαβριηλίδην ὡς πνεῦμα, ἀρκεῖ νὰ εἶνε Γαβριηλίδης. Καὶ ὁ ὑποφαινόμενος ὅχι μόνον δὲν εἶνε εἰς θέ-σιν νὰ κρίνῃ τὸν πνευματικὸν Γαβριηλίδην, ἀλλ' οὐτε νὰ τὸν ἐννοήσῃ.

Ὁ Γαβριηλίδης ἔτρεχε μέσα στὴν πρόδον σὺν φρεναισμέ-τος. Ὅταν εὐρισκόμεν εἰς τὴν Ρώμην ὁ Γαβριηλίδης μὲς τῇ-της ν' ἀναλάβω τὴν ἀνταπόκρισιν τῆς ἐφημερίδος του καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ μὴ ζητήσω μεγάλη ἀμοιβή. Καὶ ἐγὼ τοῦ ἀ-ποκρίθηκα :

«Λέγομαι καὶ δωρεάν, γιατί ἔτσι μονάχα μπορῶ νὰ ξεπληρῶ-σω στὸ Μαστέρο μου ὅσα τοῦ χρεωστῶ». Κ. Καϊροφύλας

Ἐνὸς προσεχέος : Ἡ ἰσχύρις τῆς γνώμης.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΠΡΟΚΟΜΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

(Συνέχεια και τέλος)

Στο γραφείο κάθονταν ο στρατηγός σοβαρός, χαιδεύοντας το μούσι του, με δλοκαίνουρη στολή και αστραγαλούς επωμίδες, καλοζωισμένος, φρεσκοξυρισμένος, αλλά μαχιμουλής ακόμα και άκεφος. Στο πλάγι του όρθος ο υπασπιστής του ανέφερε ότι είχε ο διοικητής του πρώτου λόχου.

Ο Στάθης έπλησίασε, στάθηκε προσοχή και παρουσίασε την πολυδουλεμένη «κατάστασι».

— Το φύλλον όψωνίου! είπε από μέσα του σχεδόν ο στρατηγός.

Ο Στάθης έψαξε στα βιβλία του, βρήκε το πρόχειρον του συστατίου, το άνοιξε και το παρουσίασε.

— Ο στρατηγός κατακοκκίνισε και πετάχθηκε όρθος.

— Τι έγινε αυτό, ύπολογαγέ;

— Έδω γράφομε τὰ ψώνια, στρατηγέ μου, προσωρινώς! ύστερα θὰ τὰ περάσουμε...

Ο στρατηγός έγινε έξω φρενών.

— Ντροπή σου, ύπολογαγέ, ντροπή σου! διοικητής λόχου και συγγείας το φύλλον όψωνίου με το πρόχειρον του συστατίου! ή πατρίς σε περιέβαλε με την τιμήν... θὰ σου τὰ ξηλώσω τὰ γαλόνια... δέν είσαι άξιός να τὰ φέρης... οι συνάδελφοί σου φρονέονται... ενώ συ... άνάτοξ...

Τότε συνέβηκε στον όργανισμό του Στάθης ένα φαινόμενο που, πριν από τον πόλεμο, δέν τὸ είχε παρατηρήσει ποτέ! ύστερα από τὸν τραυματισμό του τὸ παρουσιάζονταν κάποτε, όχι όμως ποτέ με τόση όδηή και τόση ένταση τότε. Τὸ φάνηκε δηλαδή πὸς ένα κύμα θερμό και δυνατό άνάβλυσε από την καρδιά του και πλημμύρισε όλο τὸ σώμα του. Καί, όπως τὸ πεσμένο άδειανό σακί, όταν τὸ γεμίσης στέκεται όρθό, έτσι κι ὁ Στάθης ώρθώθηκε σὲ όλο του τὸ άνάστημα, (ὡς και τὸ πληγωμένο πόδι του δέν τὸν έπονόυσε πιά), έσήκωσε τὸ κεφάλι του και κοίταξε κατάματα τὸν στρατηγό. Και είχε τόση δύναμι και τόση σκληρότητα ή ματιά αὐτή, πὸν μὴ σιγμὴ πριν ήταν τόσο μαλακή και τόσο ταπεινωμένη, ώστε ὁ «άκαλνος» κατέβασε τὰ δικά του τὰ μάτια, ενώ με τὸ χέρι του ὁ Στάθης έσταλάκωνε σπασμωδικά τὸ φύλλο τοῦ βιβλίου πὸν είχε έμπρός του.

Ο υπασπιστής τότε, σάν νὰ φοβήθηκε κάποια έκρηξη, κάποιο κίνημα τρομερό τοῦ άειωματού, έσκυψε και είπε βιαστικά στο στρατηγό:

— Ο κύριος ύπολογαγός, στρατηγέ μου, είνε τραυματίας πολέμου.

— Α! έτσι; είπε ὁ στρατηγός και ξανακοίταξε τὸ Στάθη, πολὺ ήμερα αὐτὴ τὴ φορά! εἰσθε μόνιμος ή έφεδρος, κύριε ύπολογαγέ;

— Έφεδρος! έπληροφόρησε ὁ υπασπιστής.

— Και πὸς όνομάζεσθε;

— Ο Στάθης έμενε άμίλητος.

— Εδοσθήος Δ**, είπε ὁ υπασπιστής.

— Σας συγχάριω, κύριε Δ**, εἰσθε άξιος συγχωρησίον, αλλά τέλος πάντων και αὐτὰ τὰ τυπικά... σας παρακαλώ νὰ έπιστρέψετε τὴν προσοχήν τοῦ σιτιστοῦ σας. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε τώρα. Και θὰ σας εἶπε βέβαια, ὁ κύριος υπασπιστής ότι εἰς τὰς ένένια πρέπει ὁ λόχος σας νὰ εἶνε παρατεταγμένος.

Ο Στάθης εκούνησε τὸ κεφάλι του.

— Χαίρετε κύριε Δ**, είπε ὁ στρατηγός.

— Όταν έφτασε στο στρατόνι του ὁ Στάθης, βρήκε τὸ λόχο του σὴ γραμμὴ με τὸς άνδρες όλους φορτωμένους όπλισμό, κουβέρτες κλπ. έτοιμους γιὰ άναχώρησι, καθισμένους όμως κατάχαμα.

Ο έπιλοχίας τοῦ έξήγγησε άμέσως ότι ήταν πολὺ κουρασμένοι από τὸ ποῖο.

— Καλὰ έκαμες, εἶπε ὁ Στάθης, εἶνε όλοι παρόντες;

— Έκτός από δύο πὸν εἶνε άρρωστοί, καίνε από τὴ θέρμη.

— Όπως βλέπετε, ὁ Στάθης είχε κάπως άπλοποίηση τὴν έσωτερική ύπηρεσία τοῦ λόχου του.

Εκάθισε άμίλητος σὲ μὴ πέτρα πὸν τὴν έπαιρνε ὁ ήλιος, και ζήτησε από τὸ σιτιστὴ τοῦ ένα τσιγάρο.

— Πολὺ στενωχωρημένος θάνα ὁ λοχαγός, λέγανε μετὰξὺ τὸς οι στρατιώτες, γιὰ νὰ βάνη τσιγάρο στο στόμα του.

Και περιμένανε. Πέρασε μὴ ώρα, δύο, τρεῖς, ήρθανε ένδεκα και ὁ στρατιώτης δέν έφαινονταν. Κάποια φορά τέλος καλπασμοί άλόγων ακούσθηκαν από τὴν αγορά, και φάνηκεν ὁ στρατηγός, έχοντας δεξιά τὸ μέγαρχο, άριστερά τὸ διοικητὴ και πίσω τὸν υπασπιστὴ με άλλους άξιωματικούς τοῦ γραφείου, όλους καβαλαράς και τεταμένους θριαμβευτικά.

Οἱ δύο σαλπικαί τοῦ λόχου, άφρο έσήμαναν «προσοχή», άρχισαν νὰ σημαίνουν

τὸ έπίσημο σάλπισμα, «τὴ σημαία», όπως λένε σιὰ συντάγματα. Ο Στάθης έπλησίασε και έδωκε άναφορά, ενώ τὸ άλογο τοῦ στρατηγού έκανε σούρες, ίσως από κρυφὲς σπηρουίνες πὸν τοῦ έδινε ένταση. Τότε, πάντα καβάλλα, όλοι οι τρανοί έκαμαν μὴ βόλτα, όλο τὸ μέτωπο τοῦ λόχου, ὁ στρατηγός κάποιες παρατηρήσεις γιὰ ένα κομμάτι ή γιὰ τὴ στάσι στρατιώτῃ, «τὸν μικρόν δάκτυλον εἰς τὴν γραφὴν τὴς περισκελίδος», ύστερα εἶπε νὰ παραγγείλουν άνάπτυξη, στάθηκε, καβάλλα πάντα, κάμποσα βήματα μακριά από τὸ κέντρο τοῦ λόχου, και άρχισε νὰ βγάνη λόγο.

— Στρατιώται. Η πατρίς, ή οποία σας περιέφραξε διὰ τοῦ θόρακος, τὸν όποτον έθεώρουν ιερὸν ὁ ήμέτεροι πρόγονοι, οι οποίοι είχαν ὡς άξίωμα ότι πατὴρ και μητὴρ *άνθρωποι* ή πατρίς, οι όποτον άξίωμα, λέγω, οι πολιτισμένοι λαοί τῆς Εὐρώπῃς, θανατώντας στρατιωτικὰς άρετὰς τὸν ήμετέρων πρόγονον, τὰς όποιες έφησαν νικηφόροι μέχρι τὸν Ἰνδιών, τὸν όποτον ὁ βασιλεὺς Πάρις, έρωτήσας ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, άπήντησε «βασιλικῶς», τὸ όποτον σημαίνει...

Ελεγε, έλεγε ὁ στρατηγός, έκλινε σὲ όλους τὸς άρθεύς και όλες τῆς πτώσεις τὴ δόλια άναφορική, γρονθοκοποῖς άπάντα τὰ άέρα, τὴ γραμματική, τὴν ιστορία, τὴ λογική, άλλαζε θέσι, προσκονε, ίδρωνε, άγχομαχόυσε, και μόνον νὰ τελειώση δέν έδωκε, ίσως γιατί δέν ήξερε και πὸς νὰ τελειώση.

Είχε περάση πιά τὸ μεσημέρι, όταν ὁ συσταίταρχης πλησίασε σιγά-σιγά τὸν ύπολογαγὸ και τὸν έρώτησε αν έπρεπε νὰ φέρη τὸ συσταίτι, πὸν κόντευε νὰ παγώσει.

— Φέροτ κι' αὐτό, εἶπε ὁ Στάθης, νὰ ίδωμετὶ θὰ γίνη.

Σὲ λίγο επρόβαλαν δυὸ δυὸ οι μάγειροι, κρετώντας με ξύλα από ένα καζάνι, και εύδοκία ὁ τόπος από τὴν όμορφὴ σούπα, πὸν με τὴν στοργήν είχε έτοιμάση ὁ διοικητὴς τοῦ λόχου.

Μερικά γυφτόπουλα από τὸν κοντινὸ γρῆμα καταυλισμό, πὸν είχαν μαζευτὴ από περιέργεια, έπλησίασαν τὰ καζάνια κάποιες γυναίκες έφραν τσανάκια, γιὰ νὰ πάρουν ὅτι θὰ περίσσει.

Ο στρατηγός, χωρίς νὰ διακόψη τὴν μουσική φλυαρία του, έρριξε από μὴ άγρομματα σὲ συσταίταρχη, σὺς μάγειρους και σὲ διοικητὴ τοῦ λόχου, πὸν ποτε γελοῦσε κρυφὰ και ποτε ὀγωνιόυσε.

Αζαφνα, έγινε κάτι τρομερό. Από τὸ άρσενόν τοῦ λόχου βγήκε μὴ φωνή: «Πανήμο. Και άμέσως όλος ὁ λόχος έφώνησε: «Πανήμο. πεινάμε».

Ο Στάθης έτρεξε κοντὰ και άρχισε νὰ παρακαλῇ.

«Ήνυχία, παιδιά! ύπομονή, σας παρακαλῶ γιὰ χάρη μου παιδιά.

Ο στρατηγός στήν άρχὴ τὰ έχασε! ύστερα έπῃρε άόρους, ίσως και από τὸν τροπὸ τοῦ Στάθης, και έβγαλε μὴ τόσο δυνατὴ φωνή, ώστε φάνηκε πὸς θάσπαζαν οι φλέβες τοῦ λαμποῦ του.

— Στάσις, άνταρσία! τέτατα, ή πατρίς κινδυνεύει και σεις στασιάζετε! προδοσία, άνταρσία! ΚΑΙ άμέσως όλοι έβουδῃς συνοδός του, φώναξε.

Και γυρίζοντας σὺς βουδῃς συνοδός του, φώναξε.

— Νὰ διαταχθῇν οι άλλοι λόχοι πάραυτα εἰς τάξιν μάχης. Νὰ συλλάβουν τὸς στασιαστάς.

Τότε ὁ μέγαρχος έσκυψε και κατὶ τοῦ εἶπε μυστικά. Ο στρατηγός έρώτησε μεγαλόφωνα:

— Αναλαμβάνετε σεις προσωπικῶς τὴν εὐθύνην;

Ο μέγαρχος φαίνεται ότι εἶπε «ναί», γιατί ὁ στρατηγός άπάντησε:

— Νὰ διαταχθῇν άμέσως άνακρίσεις.

Οι στρατιώτες σώπασαν, σάν νὰ τάχασαν. Αλλά ὁ στρατηγός ώρμησε τότε πρὸς τὰ καζάνια.

— Χῦστε τὰ κάτω, οὐδριαζε στο συσταίταρχη και σὺς μάγειρους. Χῦστε τὰ καζάνια, χῦστε τα.

Ο Στάθης έτρεξε κοινοαίνοντας.

— Σας παρακαλῶ, στρατηγέ μου... Κύριε μέγαρχε, κύριε διοικητῇ, σας παρακαλῶ.

— Χῦστε τα, έφώνησε ὁ στρατηγός, και κοινοῦσε τὸ κομμάτι του άπάνω από τὰ κεφάλια τὸν μάγειρον, ενώ τὸ άλογο τοῦ κινετοῦσε κατὰ τὸ μέρος τοῦ Στάθης. Χῦστε τα, γιατί θὰ διαστῇ νὰ σας τουφεκίσουν. Στάσις!... Και εἰσθε ύπεύθυνος, ύπολογαγέ. Σας θέτω εἰς προφυλάκισιν... χῦστε τα.

Τότε ὁ συσταίταρχης, περισσότερο από χαίρεκαχία, πὰρ από φόβο, άναποδογύρισε τὸ ένα καζάνι, και οι μάγειροι άμέσως άναποδογύρισαν τὸ άλλο. Ο πὸν γέρος

συσταίταρχης, περισσότερο από χαίρεκαχία, πὰρ από φόβο, άναποδογύρισε τὸ ένα καζάνι, και οι μάγειροι άμέσως άναποδογύρισαν τὸ άλλο. Ο πὸν γέρος

συσταίταρχης, περισσότερο από χαίρεκαχία, πὰρ από φόβο, άναποδογύρισε τὸ ένα καζάνι, και οι μάγειροι άμέσως άναποδογύρισαν τὸ άλλο. Ο πὸν γέρος

συσταίταρχης, περισσότερο από χαίρεκαχία, πὰρ από φόβο, άναποδογύρισε τὸ ένα καζάνι, και οι μάγειροι άμέσως άναποδογύρισαν τὸ άλλο. Ο πὸν γέρος

συσταίταρχης, περισσότερο από χαίρεκαχία, πὰρ από φόβο, άναποδογύρισε τὸ ένα καζάνι, και οι μάγειροι άμέσως άναποδογύρισαν τὸ άλλο. Ο πὸν γέρος

συσταίταρχης, περισσότερο από χαίρεκαχία, πὰρ από φόβο, άναποδογύρισε τὸ ένα καζάνι, και οι μάγειροι άμέσως άναποδογύρισαν τὸ άλλο. Ο πὸν γέρος

τά. Τὰ γυφτόπουλα ώρμησαν άκράτητα νὰ μαζεύουν τὸ κρέας. Και πριν άκόμα συνέλθῃ κανεῖς από τὴν κατάπληξι, ὁ στρατηγός έβροντοφώνησε.

— Λογαγέ, οδηγητε άμέσως τὸ λόχο σας στο σταθμό. Θὰ έπιβρασθῇ άμέσως. Έμπρός μάρε!

Σάν μηχανικά ὁ Στάθης έσυρε τὸ ξίφος και φώναζε άτονα.

— Κλίναν! έπ' άριστερά, στοιχηδὸν έπὶ δεξιά, μάρε.

— Όχι «στοιχηδὸν» λογαγέ! ούτε ένα παραγγέλμα δέν ξερίζε νὰ δώσης! έφώνησε ὁ στρατηγός, ενώ έφευγε με τὴ συνοδεία του.

Ο σιδηροδρομικός σταθμός ήταν πολὺ κοντὰ στο στρατόνι, καμμὰ τριακοσαριὰ μέτρα. Αλλά σὲ μικρὸ αὐτὸ διάστημα, πὸς χαλασμός μέσα στήν ψυχὴ τοῦ ύπολογαγού! Έγυρίζε κάθε στιγμή και κρυφοκοίταξε τὸ λόχο του τοῦ φαίνονταν κάθε στιγμή πὸς οι άνθρωποι αὐτοὶ θὰ πετούσαν διὰ στρατιωτικὸν εἶχαν άπάνω τους και θάφευγαν νὰ πάρουν τὰ βουνά! ή θὰ γέμιζαν τὰ όπλα και θὰ σκοτώναν όποιον εύρισχαν μπροστά τους, κι' αὐτὸν πρῶτον απ' ὅλους. Και τὸ ήθελε, τὸ εύχονταν αὐτό, και μὴ δλέθρια προτροπὴ έφθανε από τὰ ξηρά του χεῖλη.

Υστερα, γύριζαν τὰ συναίσθημά του. «Σὲ πόλεμο, σὲ κίνδυνον τοῦ Έθνους! και τὸ άλλο θὰ εύχονταν ὁ έχθρὸς ὁ νικημένος!». Και τὸν έπαινε τρομάρα μη βρεθῇ ὁ τομήτης και πὴ τὴ λέξι τὴ μοιραία πὸν κυβερνάει κάθε πληθός.

Μάταιος φόβος! Οι άνθρωποι εκείνοι, οι πεινασμένοι, οι ύβρισμένοι, προχωροῦσαν! Έσερναν τὰ πόδια τους, χωρίς βήμα, χωρίς τάξι, με τὰ κεφάλια σκυφτά, με τὰ μάτια βλοσυρά ή βουρκαωμένα, αλλά προχωροῦσαν.

Σὲ σταθμὸ βρήκαν έτοιμο τὸ τραῖνο. Ἀμίλητοι, στυγνοί, οι ύπαξιωματικοὶ τὸς έσοίβαζαν, σάν πρόβατα, σὰ βαγόνια τῆς τριτῆς θέσεως. Σωρδίστηκαν έκείνοι, άλλοι σὰ ξηρά καλίσματα, και άλλοι χάμο. Οὔτε ένας από τὸς συνηθισμένους στήν άναχώρησι. πυροβολισμούς. Μόνον λίγοι στάθηκαν σὰ παράθυρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ σταθμοῦ. Και μόνον, όταν ή μηχανὴ έσφύριξε και οι τροχοὶ άρχισαν νὰ γυρίζουν, ένας λοχίας έφώνησε από τὸ παράθυρο.

— Από σένα, λογαγέ μου, φεύγομε εύχαριστή- μένοι! αὐτοὶ όμως οι...

Τὸ σφύριγμα τῆς μηχανῆς και τὸν τροχὸν ὁ κρότος έσκέπασαν τὴν βαρεῖα βροσιὰ πὸν θὰ έσετό- μισε ὁ λοχίας.

Σὲ λίγο τὸ τραῖνο έστρεψε και χάθηκε σὲς καλαμῆς. Ο έπιλοχίας και ὁ σιτιστὴς έζήτησαν τὴν άδεια νὰ φύγουν. Έφυγαν και οι λιγοστοὶ περιέεργοι και οι υπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου.

Ο Στάθης σωριάστηκε σ' ένα ξύλινο κάθισμα τοῦ σταθμοῦ κι' ακούμπησε τὸ κεφάλι του σὲν κρυφὸ τοῖχο.

Κάποια στιγμή βήματα στάθηκαν κοντὰ του.

— Κύριε ύπολογαγέ, ὁ στρατηγός, κατὰ παράκλησιν μου σας άπαλλάττει από τὴν προφυλάκισιν. Εἶπε ὁ διοικητὴς και έφυγε.

— Αὐτό ήταν! εἶπε ὁ Στάθης, χωρίς καν νὰ γυρίση τὰ μάτια του. Ο νοῦς του ήταν βυθισμένος σὲ σκοτάδι, πὸν μόνον έαρχιζαν σάν άστρατέες κάποιες σκέψεις κορτερές.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα! σκέπτοταν ὁ Στάθης, και τὸς στέλνον νὰ σκοταθοῖν γιὰ τὴν πίστι και τὴν πατρίδα, και τὸς στέλνον άλειτοόργητους και τὸς στέλνον πεινασμένους!...Καχόμοιρε Έλληνικὲ λαέ, πάντα καλόβολος, πάντα εὐγενικός και πάντα κακὰ κυβερνημένος.

Υστερα έσκέπασε κάθε άλλο συναίσθημα στήν ψυχὴ του ένα παράπονον παράξενο, άφροσκο παράπονον.

— Γιατί λοιπὸν δὲ μάφιναν νὰ πεθάνω από τὸ κρὸ και τὴν αἰμορραγία, έκεῖ στο λασπομένο χανδάκι τοῦ Σαρανταπόρου! Γιατί τὸση άπονία!

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑ'ΛΑΝΤ

Οι τελευταίες στιγμὲς τοῦ μεγάλου άγγλου ποιητοῦ Ὁσκαρ Ουάιλντ υπήρξαν άφαντόςος οδυνήρες. Ο ποιητὴς τῆς «Μαλλάντας τῆς φυλακῆς τοῦ Ρίντιγκ», συντρυμένος, ύστερ' από τὸς τόσους έξευτελισμούς οι όποτοι έπακολούθησαν μετὰ τὴ φυλάκισή του, πέθανε, καταχρεωμένος, έγκατελειμένος από τὸς περισσοτέρους φίλους του σὴ μικρὴ κάμαρά του, στήν δδὸ ντὲ Μπῶξ-Άρ στο Παρίσι. Τὴ στιγμή πὸν ξεψυχόυσε, οι δυὸ γιατροὶ του πὸν τὸν έτεριποῦντο μαζὺ με τὸν ξενοδόχο-σὴν άρχὴ χαμηλόφωνα, έπειτα άρχετὰ δυνατὰ όστε νὰ τὸς άκούη ὁ έτοιμοθάνατος-συνήτοδαν γιὰ τὸ ζήτημα τῆς άμοιβῆς και τοῦ ένόμιου, ρωτώντας ὁ ένας τὸν άλλο πὸς θὰ τὸς πληρώση. Καταβάλλοντας τότε μὴν ύστὰτι προσπάθεια, ὁ ποιητὴς, πὸν ήταν σὲ κομματόδη πειὰ κατάστασι, μισοσκηώθηκε σὲ κρεβάτι του και εἶπε, μ' ένα φασματικό χαμόγελο, στο φίλο του Ροβέρτο Ρὸς αὐτὴ τὴν τρομερὴ φράση:

— Βλέπω ότι πεθαῖνον άπένταρος, άγατημένη μου φίλε!

Γιὰ τὸν Ουάιλντ, μὴ ψυχὴ υπερέφρανε και γενναία, ή φτώχεια ήταν μὴ τραγωδία. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ φαντασθῇ κανεῖς πόσο οδυνηρὸ τὸν ήταν πὸν δὲ βρισκόταν σὲ θέσι νὰ πληρώση, πεθαίνοντας, τὸς γιατροῦς του και τὸν ξενοδόχο του.

Υστερα από λίγο ξεψύχησε. Ο ξενοδόχος τότε βοηθούμένος από τὴ γυναίκα του, τοῦ έβγαλε από τὸ στόμα του με μὴ τανάλια τὴ χρυσὴ όδοινοστομία του, προτοῦ παγώση άκόμη τὸ σώμα του.

Αὐτὸ υπήρξε τὸ τέλος τοῦ «άρχοντος τοῦ λόγου», όπως είχε όνομασθῇ στήν εποχὴ τοῦ Ὁσκαρ Ουάιλντ.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Η ασφάλεια τῶν βασιλέων

Τὴν εποχὴ πὸν ὁ βασιλεὺς τῆς Έλλάδος Γεώργιος Ιος παρεθέριξε στο Αἶε - λδ - Μπαίν, συναντοῦσε κάθε μέρα στο δρόμο του ένα πληθὸς ζητιάνων, οι όποτοι όμως δέν τοῦ ζητοῦσαν ποτέ έλεημοσύνη. Αὐτὸ τοῦ είχε προκαλέσει τὴν περιέργεια και μὴ μέρα ρώτησε σχετικῶς τὸν Παοῖ, τὸν όνομαστὸ Γάλλο άστυνομικό, ὁ όποιος ήταν έντεταλμένος νὰ επιβλέπῃ γιὰ τὴν ασφάλεια τὸν διαμενόντων στὴ Γαλλία έπσημων ξένων. Ο Παοῖ, χωρίς ν' άπάντησῃ, χαμογέλασε πονηρά.

— Φαίνεται πὸς εἶνε καλοί άνθρωποι αὐτοὶ οι ζητιάνοι, ψιθύρισε τότε ὁ βασιλεὺς.

— Πάρα πολὺ καλοὶ άνθρωποι, Μεγαλειότατε! τοῦ άπάντησε ὁ άστυνομικός. Θὰ σκοτωνόντουσαν γιὰ τὴ Μεγαλειότητά σας...

— Τι σας κάνει νὰ τὸ πιστεύετε αὐτό; ρώτησε ὁ Γεώργιος, τοῦ όποτου ή περιέργεια είχε μεγαλώσει.

— Ἀπλούστατα, άπάντησε ὁ Παοῖ, όλοι αὐτοὶ οι ζητιάνοι εἶνε άνθρωποὶ μου μετεμφιεσμένοι, έντεταλμένοι νὰ επιβλέπουν τὴν ασφάλεια τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ήταν ίσως ή πρώτη φορά αὐτὴ, πὸν ὁ γάλλος άστυνομικός έπρόδωσε ένα επαγγελματικὸ μυστικό.

Επειτα, καθὼς ὁ Γεώργιος τὸν ρωτοῦσε αν ή επίβλεψις τῆς ασφαλίας τὸν βασιλέων τοῦ έκανε κόπο, ὁ Παοῖ τοῦ άπάντησε:

— Μπᾶ, καθόλου. Δέν υπάρχουν πὸν βολεῖοι άνθρωποι από τὸς βασιλεῖς. Τὸς λέμε νὰ μὴ πάνε σ' ένα μέρος. Δέν πηγαίνουν...Τὸς λέμε νὰ μὴ βγουν έξω...Δέν βγαίνουν... Τὸς λέμε νὰ δυσπιστοῦν

πρὸς μερικὲς γυναίκες, ή όποιες προσπαθοῦν νὰ τὸς προσεγγίσουν. Και δυσπιστοῦν, παρ' ὅλες τῆς χάρες και τὰ θέλητρα τὸν γυναικὸν αὐτῶν... Μοιναχα, οι μεγάλοι δοῦκες τῆς Ρωσίας δέν θέλουν καμμὰ φορά νὰ μ' άκούσουν, ίδίως όταν πρόκειται περὶ γυναικοδουλειῶν, μὰ κι' αὐτοῦς τὸς καταφέρνω σιγά - σιγά νὰ γίνουν υπάκουοι σάν άρνάκια...

Δακωνισμοί

Όταν εξέδόθησαν οι «Αόλοι» τοῦ Βίκτωρος Ουίγκ, ὁ συγγραφεὺς, άνυπόμονος νὰ μάθῃ τὰ πρῶτα άποτελέσματα τῆς κυκλοφορίας τὸν, έστειλε σὸν εκδότῃ μὴ έπιστολὴ στήν όποία είχε γράφει μόνον ένα: ()

Ο εκδότης, μόλις τὴν έλαβε, τοῦ άπάντησε ἐξ ίσου λακωνικά, μ' ένα: (!)

Μὲ τὸ θαυμαστικὸ αὐτὸ ήθελε νὰ τοῦ γνωρίσῃ τὴν τεράστια έπιτυχία τὴν όποία έσημείωσε τὸ έργο.

Ο βασιλεὺς Γεώργιος

άπαντώντας του, έκλεισε σ' ένα φάκελλο μὴ κόλλα χαρτί, στήν όποία δέν έγραψε άπολύτως τίποτε!

Οι εύγνωμονοῦντες δανεισταί

Σ' ένα Άγγλικὸ περιοδικὸ δημοσιεύεται τὸ ακόλουθο χαριτωμένο ανέκδοτο:

Μὴ κρία από τὸ Σικάγο, ή μίστρες Τ. Β., έχασε πρὸς ολίγων ετών τὸν σύζυγό της. Με τὴ μεγάλη κληρονομία πὸν τῆς άφησε ή χήρα άρχισε νὰ ζῇ τόσο σπάταλα, ώστε δέν έπέσχε, πολὺς καιρὸς και βρέθηκε κατεστραμμένη οικονομικῶς και καταχρεωμένη.

Στὴν κοίσιμη όμως έκείνη στιγμή, ήθε σάν αόρανοκατέβη στη χήρα μὴ κληρονομία, 300 περίπου εκατομμύριον φράγκων πὸν τῆς άφησε κάποιος θεός της.

Η μίστρες Τ. Β., τότε, θυμήθηκε και τὰ χρεὴ της κι' άποφάσισε νὰ τὰ πληρώσῃ. Κάλεσε λοιπὸν σὲ γεῖμα όλους τῆς τὸς δανειστάς και κατὰ τὰ έπιδόρπια τὸς έκανε μὴ πολὺ εύχάριστη έκπληξι: Τὸς σέρβισε κι' από ένα τσάι, πὸν αντίστοιχόυσε πρὸς τὸ ποσὸν τὸν χρημάτων πὸν χρωστοῦσε σὸν καθένα τὸς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΣΤΗΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Ο ΧΙΟΣ

Οι δύο Θεόκριτοι. Ο Χίος και ο Συρακούσιος. Ποιος ο Χίος Θεόκριτος; Ένας τύπος χαριτωμένου εδφωλόγου. Ένω τον περιμένει ο θάνατος, δεν τον αφήνει η διάθεσις προς... εδφωλόγει. Ο κοιλιόδουλος και κοιλαρχός Διοκλής. Ένα δειπνο παρηγοριάς με καλαμπούρια. Ο Θεόκριτος στο λουτρό. Γιατί δεν έδωσε την ξύστρα του. Τι έπαθε ένας νεκρός ποιητής κτλ. κτλ.

Ο γλυκύτατος Βουκολικός ποιητής της Έλληνικότητας τότε Σικελίας, ο Θεόκριτος, είχε και άλλον συνώνυμό του, επιγραμματοποιό αυτόν, από τη Χίο. Ο Θεόκριτος ο Χίος έζησε πολύ πριν από το Συρακούσιο ποιητή, στην εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του οποίου, όπως θα ίδουμε πιο κάτω, ήταν τρομερός αντίπαλος.

Ο Βουκολικός ποιητής Θεόκριτος, φροντίζοντας να εξασφαλίσει την άθνασία του έργου του έναντιον κάθε συγγραφέως, γράφει στην άρχη του βιβλίου του ένα τετράστιχο, το οποίον κατά πενή μετ' αφραση, έχει ως εξής:

«Άλλος ο Χιώτης κι' άλλος έγω ο Θεόκριτος, που έγραφα αυτά. Έγω είμαι Συρακούσιος, γινός του Πραξαγόρα και της Ενάρετης Φιλίγγης και ποτέ μου δε' εδούλεψα σε νόθο Μοῦσα».

Παρ' όλα αυτά όμως και ο Θεόκριτος ο Χίος δεν ήταν καθόλου άσπιτος άνθρωπος. Έκτός από τα θραυτάτα σκαπτικά επιγράμματα, που έγραψε, ήταν και περίφημος σοφιστής και ρήτορας και ιστορικός. Η παράδοσις έχει διασωσεί πολλά ανέκδοτά του, στα οποία συνιθίζει ένα πρώτης τάξεως πνεύμα και μία ειρωνία πικρή και τσουχερή.

Ο Θεόκριτος ο Χίος, που όπως λέμε πιο πάνω έζησε στους χρόνους του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ήταν τρομερά πατριώτης. Δν' άνεχονταν ούτε ν' ακούη καν το όνομα του Μακεδόνα: στρατηλάτη, προβλέποντας την ύποδούλωσις της πατρίδος του στους Μακεδόνες, τους οποίους θεωρούσε βαρβάρους.

Τι αυτό όταν έμαθαν στη Χίο το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο Θεόκριτος, σά να σηκώθηκε από τα στήθια του κάποιο άβάσταχο βάρος, που τα πίεζε, άνάσανε βαθεία - βαθεία και έλεπε στη συνέλυσή του: «όν συμπολιτών μου:

— Μην απελπίζεστε, ο άνδρες!... Τώρα που άρχίζουν και οι θεοί να πεδώνουν πριν από τους κοινούς θνητούς θα δούμε πιο καλές μέρες...

Τα λόγια αυτά όσο και αν έκφραζον το θαυμασμό του Θεοκρίτου προς το μεγάλο έχθρό του, στο βάθος τους κλείνουν βαθεία χαίρεσά και ειρωνία πολύ πικρή. Γιατί καθώς εινε γνωστό ο Αλέξανδρος κάποτε στην Αίγυπτο, μεθυσμένος από τους θριάμβους του, άναγκάστηκε να τον εαυτό του θεό!

Αλλά και ζωντανό τον είχε πειράξει τρομερά τον Αλέξανδρο ο Θεόκριτος. Μετά την κατάλυσι του βασιλείου των Περσών, ο Αλέξανδρος, μαγευμένος από τη μεγαλοπρέπεια της περιβολής των Άσιανών μεγιστάνων, ήθελε να τους μιμηθί και αυτός και οι στρατηγοί του. Έπρεπε να ντυθούν όλοι τους όπως οι Άσιανοί με πορφύρα. Το ύφασμα αυτό, βαρύτιμο κατά την εποχή εκείνη, βρίσκονταν σε σχετική άφθονία μόνο στα χέρια των Χίων μεγαλεμπόρων, οι οποίοι ήταν οι πιο τολμηροί θαλασσοπόροι της εποχής. Ο Αλέξανδρος λοιπόν έστειλε ένα γράμμα προς στη συνέλευση των Χίων και τους παρήγγελε να του στείλουν πορφύρα. Όταν διαβάστηκε η επιστολή του Αλεξάνδρου στη συνέλευση, ο Θεόκριτος που παρίστατο κι' αυτός εκεί, σηκώθηκε και έλεπε, χαμογελώντας ειρωνικά:

— Α! τώρα κατάλαβα γιατί ονομάζει ο Όμηρος το θάνατο «πορφύρεον». Άς του στείλουμε λοιπόν πορφύρα του νικητού κι' άς δώσει ο Θεός να τ' αινάξει το γοηγοώτερο!...

Ο Αλέξανδρος όταν έμαθε τα λόγια του Θεοκρίτου θύμωσε μέν, αλλά δεν ζήτησε να τον τιμωρήσει.

Αλλά από τα ειρωνικά βέλη του δαιμονισμένου αυτού ανθρώπου δεν εγλύτσαν ούτε οι διάδοχοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου και ιδίως ένας απ' αυτούς, ο Αντίγονος. Έπειδή ο Αντίγονος ήταν μονόφθαλμος, δεν είχε επονομασεί «Κύκλωπα». Αλλά ο Αντίγονος του Θεοκρίτου τη μακροθυμία, που έδειξε ο Αλέξανδρος. Όταν έμαθε λοιπόν ότι τον όνόμαζε Κύκλωπα, έστειλε τον άρχιμάγειρό του και τον έκάλεσε να παρουσιάσει τη μπροστά του. Όταν ο άρχιμάγειρος του Αντίγονου παρουσιάστηκε στο Θεοκρίτο και τον διάταξε να τον άκολουθήσει, ο θυμοσφοικώτατος αυτός τύπος άπάντησε άμέσως:

— Α! κατάλαβα, κατάλαβα. Θέλεις

να με παραθέσεις ώμων στο τραπέζι του Κύκλωπα.

Μ' αυτό κλείαζε και τη μονοφθαλμία του Αντίγονου και την άπαγγελματική ικανότητά του μαγειρού, αλλά και την ίδια του την τύχη, γιατί κατάλαβε ότι τον περιμένει ο θάνατος. Μολαταύτα χαμέται τους δικούς του, την πολυαγαπημένη του άδελφή και τη γυναίκα του, που κλαιγαν άπαρηγόρητα μαντεύοντας την τύχη του, και έβγαζε για την Αύλη του Αντίγονου. Όταν έφτασε στ' άνάκτορά του, ποιος από τους αλλικούς, για να τον παρηγορήσει, του έλεπε:

— Όταν σε άντικρύσει με τ' άδια του τ' άδια σου ο βασιλεύς, σε συγχωρήσει.

Αλλά ο Θεόκριτος, που το σπιθόβολο πνεύμα του δεν τον άφήσει ούτε την κρίσιμη εκείνη στιγμή του, άπάντησε άμέσως:

— Τότε λοιπόν εινε άδύνατη η σωτηρία μου.

Ένωσους μ' αυτό ότι ο βασιλεύς δεν διέθετε μάτια να τον άντικρύσει, αλλά... μάτι!...

Περνώντας να σημειωθεί έδώ ότι όλα αυτά τα εδφωλόγηματά τα έλάμβανε ο Θεόκριτος με τη ζωή του. Ο Αντίγονος έδωσε διαταγή και τον κρεοδύρησαν!...

Αλλά ο Θεόκριτος δεν τ' είχε βάλει μονάχα με τους βασιλείς και τους μεγιστάνες. Τα δαγλίματα της γλώσσας του τα είχαν δει και οι πολλοί άλλοι κατώτεροι θνητοί και περισσότερο απ' όλους κάποιος φίλος του Διοκλής, τρομερός καλοφάγας. Ο Διοκλής αυτός άφροῦ πούλησε όλα τα άγαθά του για να ικανοποιήσει την παραδαμένη του πούλησε στο τέλος και μία τεράστια έκταση γης, που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του και την έφερε κι' αυτή. Στο τέλος κατέληξε παρτίστας στα συμπόσια των φίλων του. Σ' ένα από τα συμπόσια αυτά, που είχε προσκληθί κι' ο Θεόκριτος, ο τρομερός κοιλιόδουλος, αλλά και κοιλαρχός Διοκλής, καταπίνοντας ένα κομμάτι πολύ ζυγυτηγανητό ψάρι, φώναξε:

— Τόν σδρανίσκον μου έκανα!

Δεν σου μένει τίποτε άλλο, του έλεπε ο Θεόκριτος, παρ' ό να ζήσης με τις και τη θάλασσα για να δείξεις ότι έσπαρτίσες τα τρία μέγιστα παθήματα της φύσεως: Γη, Θάλασσα και Θάλασσα.

Κάποτε ο Διοκλής, όταν πέθανε η γυναίκα του, κάλεσε ο Θεόκριτο και μερικούς άλλους κοινούς φίλους στο τραπέζι της παρηγοριάς, που παρέδιδε σ' άνάμνηση της μακαρίτιδας. Ο Διοκλής, που ήταν πολύ πεισιπαστός, άπάντησε στον Θεόκριτο:

— Θάρρει, βέλτιστε, ού σοι μόνον ταῦτα γέγονε!

Η φράσις αυτή έλέχθη με διπλή σημασία: Δηλαδή: «Δεν έγιναν μονάχα για σένα αυτά τα κακά, ο θάνατος κλπ. γιατί κι' άλλοι ού τάρχουν, που έχασαν τους δικούς των». Έχει όμως μαζί κι' αυτή τη σημασία: «Δεν έγιναν μονάχα για σένα αυτά τα φαγητά, γιατί υπάρχουν κι' άλλοι, που πρέπει να φάμε!»

Κάποτε ένας νυκτοκλέτης ρώτησε το Θεόκριτο:

— Το βράδυ σκέφτεσαι να φας στοῦ φίλου σου;

Ναι, άπάντησε ο Θεόκριτος, αλλά σκέφτομαι να κοιμηθώ σπίτι μου...

Κάποτε πάλι όταν ο Θεόκριτος λούζονταν στο κοινό λουτρό των άνδρων, δυο συλλογόμενοι, ο ένας ξένος κι' ο άλλος γνωστός λουποδότης, του έήτησαν να τους δανείσει την ξύστρα του. Έκείνος όμως άνήχησε να τους τη δώσει.

— Έσένα μὲν δὲ σε γνωρίζω, άπάντησε στον ξένο, έσένα δὲ, πούλ' σε γνωρίζω, έλεπε στον λουποδότη.

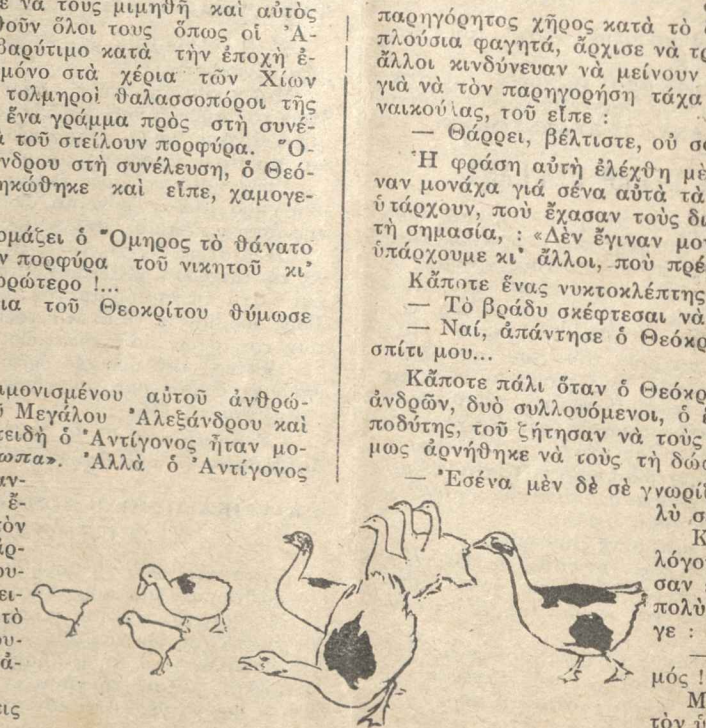
Κοροιδεύοντας κάποτε ο Θεόκριτος τους λόγους του ρήτορος Αναξίμενου, που ήσαν πλουσιώτατοι σε φρασεολογία, έλεγε:

— Λέξων ποταμός και νου σταλαγμός!

Μιά φορά πάλι ένας νεαρός ποιητής τον ύπόβαλε στο μαρτύριο ν' άκούση τους άνοήσιους στίχους του. Άκουσε άρκετους

«Κλαιγαν άπαρηγόρητα μαντεύοντας το χαμό του...»

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

Ο ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΓΚΕΝ

ΤΑΝ ο Έρρίκος 2ος έστέφθη αυτοκράτωρ της Γερμανίας, το βράδυ της στέφσεως, στο άνάκτορο της Φραγκφούρτης, που ήταν τότε πρωτεύουσα του Κράτους, ού, δόθηκε ένας μεγαλοπρεπής χορός μετρημεισμένων.

Μέσ' στην άπέραντη αίθουσα που έλαμπε από χίλια φώτα, έπαιξε μία μεγάλη φιλαρμονική. Η κυρίες της Αύλης φορούσαν πλουσιώτατες τουαλέτες, με άτιμητα στολidia κι' οι πρίγκιπες κι' οι ιππότες είχαν ντυθεί με ύπερλαμπρα κοστούμια. Σ' όλες τις αίθουσες του παλατιού βασιλευσε η χαρά, το γέλιο, η ευχαρίστησις. Ένας μόνο απ' τους καλεσμένους έμεινε παράμερα μόνος και σοβρός, χωρίς να πλησιάσει κανέναν, χωρίς να χορεύει με κανέναν απ' τις κυρίες. Φορούσε μία δόλιμνη, πένθιμη στολή που το χρώμα της άποτελούσε αντίθεση στις άνοιχτόχρωμες στολές των άλλων καλεσμένων. Το ψηλό και κομψό παράσημά του κι' η χάρις των κινήσεών του, έκαναν τις κυρίες να τον κοιτάζουν με θαυμασμό.

Κανένας δεν μπορούσε να μάθει ποιος ήταν ο παράξενος αυτός ιππότης, γιατί η προσοπίδα του ήταν μεγάλη και δεν άφινε να φανί το πρόσωπό του.

Έξαφνα, ένω όλοι έχορευαν ο παράξενος ιππότης σηκώθηκε και με βήμα υπερέφανο μ' ένα σενό, πλησίασε την αυτοκράτειρα, γονάτισε μπροστά στα ψηλά σκαλοάτια του θρόνου της και της ζήτησε να χορέψη μαζί της έναν χορό. Η αυτοκράτειρα της οποίας ο παράξενος ιππότης είχε κινήσει την προσοχή, δέχτηκε πρόθυμα την παρακλήσι του, κατέβηκε απ' το θρόνο της και στηρίχθηκε στο μπράτσο του, αφήνοντας να την παρασύρει στη δίνη του χορού...

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Ο ιππότης χόρευε τόσο έλαφρά και με τόσο έπιδειξιότητα, είχε τόσο ευγένεια στους τρόπους του και τόσο γοητεία στα λόγια του, ώστε διαντέλεισε ο χορός, η αυτοκράτειρα κατενθουσιασμένη από αυτόν, έδήλωσε πως ποτέ της άλλοτε δεν είχε γνωρίσει χορευτή πιο υπέροχο και πιο υπογεθάρχη να χορέψη μαζί του και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό. Πραγματικά δὲ χόρεψαν μαζί και τον δεύτερο χορό.

Τρέμοντας από θυμό ο αυτοκράτωρ διάταξε τους ύπασπιστάς του να πιάσουν τον δήμο και να τον θανατώσουν!

Τότε ο τολμηρός χορευτής πλησίασε στον θρόνο, γονάτισε μπροστά στον αυτοκράτορα και με φωνή ήρεμη και γεμάτη σεβασμό και ύποταγί του έλεπε:

— Μεγάλε βασιλιά μου, εινε άλήθεια πως έγκλημάτισα κι' άπέναντί σου κι' άπέναντί της σεπτής βασιλίσσας κι' άπέναντί όλων αυτών των ευγενών καλεσμένων που έχουν μαζευθί έδώ για να δικαιολόγητη ματαιοδοξία πρόσβαλα τη βασιλίσσα και άτίμασα το στέμμα και τον θρόνο. Αλλά καμιά τιμωρία, ούτε και το αίμα μου δεν θα μπορούσε να ξεπλύνει την προσβολή που σάς έκανα. Εύαρεστηθήτε λοιπόν να μου επιτρέψετε να σάς υποδείξω εγώ έναν τρόπο για να ξεπλύνει η προσβολή αυτή και να θεωρηθί σαν να μην έγινε καθόλου. Τραβήξτε το σπαθί σας Μεγαλειότατε, ονομάστε με ιππότη, δώστε και σ' εμέ τον τίτλο του ευγενούς και του ιππότη. Και άμα γίνω ιππότης, σάς ύπόσχομαι όποιοςδήποτε έκφρασή έναντιον της βασιλίσσης γι' αυτό που έγινε, θα τον σκοτώσω, όσοδήποτε άνδρείος πολεμιστής κι' επιδέξιος ξυφομάχος κι' αν εινε.

Η τολμηρή εκείνη πρότασις έκανε έκπληξι στον αυτοκράτορα, ο οποίος σκέφθηκε πως η μόνη λύσις που μπορούσε να δοθί ήταν αυτή που πρότεινε ο δήμιος. Γύρισε λοιπόν και του έλεπε:

— Είσαι ένας αυθάδης μ' η συμβουλή σου εινε καλή και φρόνιμη και δείχνει πως είσαι άνθρωπος έξυπνος και πολυμήχανος. Έπίσης η τόλμη σου να μπης έδώ μέσα, σάν ευγενής, δείχνει πως είσαι πολύ τολμηρός και θα είσαι άνδρείος πολεμιστής. Άπ' την στιγμή λοιπόν αυτή σε κατατάσσω στο τάγμα των ιπποτών μου. Σ' ό,τι όποτε βρίσκεσαι γονατιστός σάν ένοχος μπροστά μου, όταν θα σηκωθείς θα είσαι ιππότης. Έπειδή όμως αυτό που έκανες εινε μεγάλη κατηγορία, διατάζω δ' πως στο εξής μαζί με τον τίτλο του ιππότη φέρεις και το όνομα: Κατεργάρης του Μπέργκεν!

Ο τολμηρός χορευτής σηκώθηκε ευθύς επάνω καταχαρούμενος. Όλοι οι καλεσμένοι έξητωκραύγασαν. Η κυρίες κινούσαν τα δαντελωτά μαντηλάκια τους...

Κ' από τη νυχτιά αυτή οι άπόγονοι του δημίου ονομάζονται «Κατεργάρηδες του Μπέργκεν»...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ANNA Η ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ ΚΑΙ ΜΑΖΑΡΙΝΟΣ

Όπως εινε γνωστό ο Λουδοβίκος 14ος είχε έρωτευθεί παράφορα την όμορροτή άνεμια του περσίου καρδινάλιου Μαζαρινού.

Το είδωλλο αυτό εινε βέβαιο ότι υπέθαλπε και έπορηθούσε πολύ ο διαβόλεμος αυτός καρδινάλιος, τρέφοντας την έλπίδα ότι ο Λουδοβίκος θα νυμφεύονταν μ' ένα μέγα άνεμια του ή οποια έτοιμ θα γίνονταν βασίλισσα της Γαλλίας. Αλλά για να πραγματοποιηθί ένας τέτοιος γάμος, δεν άρκουσε μονάχα η καλή διάθεση του Λουδοβίκου, τα σατανικά σχέδια του καρδινάλιου Μαζαρινού και τα θέληματα της άνεμιας του. Χρειάζονταν μαζί και η συγκατάθεσι της Βασιλικής Οικογενείας και πρό πάντος της βασιλομήτορος Άννας της Αυστριακής.

Μία μέρα λοιπόν ο Μαζαρινός άπεπειράθη να βολεδοσκοπήσει τη βασιλομήτορα για να καταλάβη τις διαθέσεις της άπέναντί ενός παρομοίου σινοικείου. Πλησι

ΚΡΕΜΑ "Phyllis"

ΓΡΑΦΙΚΑΙ

ΓΝΩΜΑΙ ΕΙΔΙΚΟΝ

.... Είνε θαυμασία γαλλυντική
και τελείως αβλαβής...

Χρ Δούκας
τ. 'Επιμ. Νοσοκομείου Συγγρού

Τό τσάι
που σερβίρεται
εις τας 'Εκλεκτάς
συγκεντρώσεις
Εύρίσκεται εις τὰ μαγαζιά
ἐδώδωμποπλεία.